GEORGE DUMITRU

Luntre solitară

– rondeluri şi sonete –

Editura GORJEANUL
Târgu-Jiu, 2005

FFUNDAŢIIA CULLTURALL–ŞŞTIIINŢIIFFIICĂ
„„GENERAL GHEORGHE MAGHERU““
Târrgu--JJi iu

Redactor de carte: **prof. ing. Dumitru Bunoiu** Lector de carte: **lector univ. Ion Popescu-Brădiceni**
doctor în filologie Copertă şi tehnoredactare: **ing. Tiberiu Grigoriu**

, ing. David Viorel, Getrecum

Dumitru Bunoiu, preºedintele Fundaþiei.

Autorul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naþionale a României
DUMITRU, GEORGE
Luntre solitarã: rondeluri ºi sonete / George Dumitru ; pref.: Ion Popescu-Brãdiceni, Ed. a 3-a, rev. - Târgu-Jiu : Gorjeanul, 2005
ISBN 973-87347-9-7

I. Popescu-Brãdiceni, Ion (pref.)

821.135.1-193.4
821.135.1-193.3

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere, totală sau parţială, pe orice mediu grafic, vizual ori sonor, este interzisă fără permisiunea autorului.

ISBN: 973 - 87347 - 9 - 7

GEORGE DUMITRU

Luntre solitară

– rondeluri şi sonete –

Editura GORJEANUL
Târgu-Jiu, 2005

Cu dragoste, soţiei ºi fiului nostru.

& *i

LUNTRE SOLITARĂ

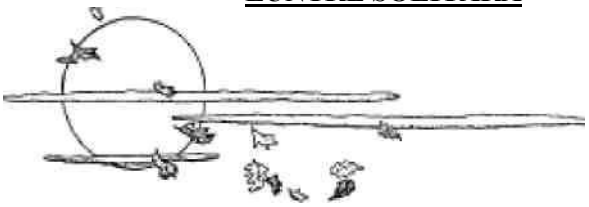

Prefaţă

AŞEZAREA PRINTRE CLASICI

Poezia lui George Dumitru nu se teme de timp, pentru cã este atemporalã, aspaþialã (ucronicã ºi utopicã). Descinde din versetul strãvechi, se muzicalizeazã imnic ºi se plasticizeazã conform unei sacre ºtiinþe a transpunerii imaginilor în efigiile unor sensuri întipãrite în tradiþia de aur a rondelului ori/ºi a sonetului.

Forma fixã presupune un risc; poate chiar douã: procustianizare ºi autocenzurã. A le depãºi înseamnã deci o dublã izbândã: autorul se exprimã pe el însuºi, în augusta lui interioritate, ºi o anumitã realitate: aceea a unui discurs livresc, ontoretoric dar nepierzând din viziune chemarea Harului.

George Dumitru va rãmâne, în spaþiul literaturii române, la rãspântie de secole / de milenii; aduce cu sine o comunicare/cuminecare, fiind, cum ar sublinia Mihai Eminescu, un „scriitor de duminicã“, un scriitor care nu rosteºte, ci rostuieºte, în sens noicanian, lucruri ºi cuvinte într-o neosemioticã ºi neosemanticã a înþelegerii locului omului în Univers.

Dar poezia este o cale spre infinitudinea fiinþei care, orgolioasã, se face cã nu ºtie a muri: ea doar ºtie a cânta, asumându-ºi rigorile fanteziei / fantezia rigorilor; jocul creatorului confruntându-se cu gravitatea pãtrunderii unor misteruri. Conchidem: George Dumitru fiind un iniþiat, ne este, firesc, Însoþitorul întru cele eterne.

Curajul sãu este al unui cuceritor ºi al unui erou civilizator. ªi se aratã drept un sentimental, însã este un intelectual de rarã stirpe

villonescã/arghezianã. ªtie sã fie de-o fascinantã concreteþe, dar ne deschide, constant, consecvent, arhitecturi savante de poeme-templu, fiind un „templier“, un constructor inspirat de structuri pure, în care carnaþia substanþei lasã ochiului o rafinatã þesãturã de teme/miteme (auto)referenþiale.

I-aº putea spune: „Te salut în Novalis, te aºez printre «clasici», te îndemn sã porþi flamura Înaintemergãtorului ºi te las sã-þi urmezi destinul, cãci poetul nu poate fi decât Tâlcuitorul prin excelenþã al învãþãturilor binelui cãtre reîntâmpinãrile lui ritmice, omologate mereu, în analogii/metafore în algoritmi de vis, de raþiune, de emoþie/vibraþie în faþa Naturii Dintâi ºi a Naturii Secunde a Limbii Române, la fel consonantã cu-alcãtuirile divine“.

Ion Popescu-Brãdiceni,
Doctor în filologie

t£ i»

LUNT

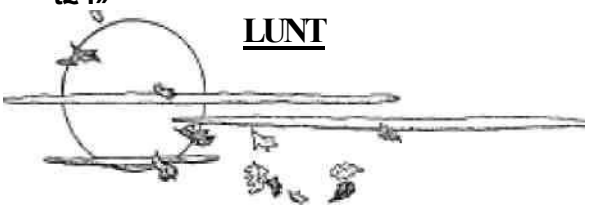

Rondeluri

Ciclul I

Rondelul moralei

Morala-i operã latinã,
Arunci în ea cu tot ce vrei,
I-atârni podoabe cu cercei
ªi-un bolerou din muselinã.

O sorcoveºti ca pe-o reginã,
O-njuri ºi la Paris ºi-n Tei,
Morala-i operã latinã,
Arunci în ea cu tot ce vrei.

ªi nu-þi gãseºte nimeni vinã
De la palat pânã-n bordei,
Duplicitatea-i boala ei, Un
fel de sclipãt ºi ruginã,

Morala-i operã latinã.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondelul unui caracter

Pe tine, Acis, te desfid, Eºti
amator de-obscuritate, Ai
darul vorbei încurcate, Un
mãrunþiº de om perfid.

Þepos ca frunza de molidªi
gãlbejit, le ºtii pe toate, Pe
tine, Acis, te desfid, Eºti
amator de-obscuritate.

Ce-i drept, înfuleci din bucate,
Cunoºti aroma din lichid, Dar
laºi în jurul tãu un vid De
„literat“ pe… apucate.

Pe tine, Acis, te desfid.

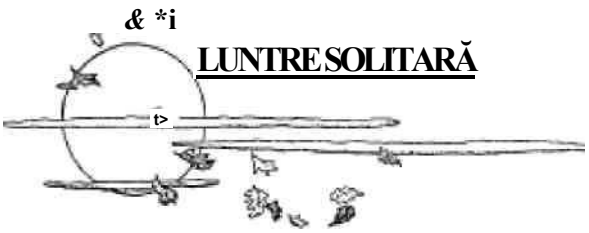

Nu suntem aşi

Nu suntem aºi, nici crai de picã,
Valeþi, cu neamuri la Stambul, Rar
ne mai intrã câte-un full, ªi-acela
spart, ca o bãºicã.

La douã capete, de fricã, Jucãm pe-
o mânã de fudul, Nu suntem aºi,
nici crai de picã, Valeþi, cu neamuri
la Stambul.

Cum sã deschizi cu-o firfiricã,
Când vântul bate prin pãtul ªi
zgaiba bubei se despicã ªi de viaþã
eºti sãtul,

Nu suntem aºi, nici crai de picã.

GEORGE DUMITRU

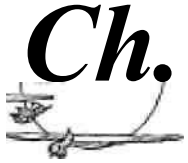

Năravmai vechi…

Năravmai vechi, sã ceri folos ªi de la om,
ºi de la zodii, Sã-mparþi „dreptãþi“
vorbind în dodii, Numindu-te om…
norocos.

Dar tu nu ºtii, berbec lãþos, Cã
viaþa ta-i un vrej de rodii,
Năravmai vechi, sã ceri folos ªi
de la om, ºi de la zodii.

Te-ajunge-un timp alunecos, Ce-þi
toarnã-n teasc miasma bolii, Nãdufu-þi
umflã piua morii ªi crãpi ca un bastard
lepros,

Năravmai vechi, sã ceri folos.

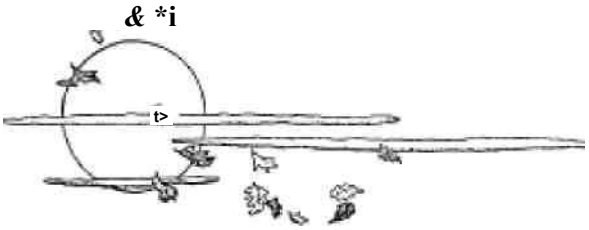

„Augusta“ mediocritate

„Augusta“ mediocritate,
Lascivã, opulentã ca un scai,
Cu iz de colb ºi mucegai ªi-
arogã orice demnitate.

ªi-n voluptãþi de roþi dinþate
Te cerne ca pe-un evantai,
„Augusta“ mediocritate,
Lascivã, opulentã ca un scai.

Strãbunul Hesiod avea dreptate,
„Cât timp nu strângi, n-ai ce sã dai“.
Nu te-amãgi jucând pe-o carte. Sã
n-ajungi ca sã-þi vinzi pe splai,

„Augusta“ mediocritate.

GEORGE DUMITRU

—* ar

De numele virtuţii…

De numele virtuþii sã mã leg Dispreþuind
prudenþa viitoare? Când viciul are-n
sinea lui savoare ªi rod, pe care, iatã, îl
culeg.

Statornicia nu mai pot s-o neg Decât
numind-o, orficã-ntâmplare, De numele
virtuþii sã mã leg Dispreþuind prudenþa
viitoare?

Oricum am un confort, cãci pot s-aleg
Metafora, sublima ei candoare ªi astfel sã
rãmân acel strateg Ce trage linii curbe-
nºelãtoare,

De numele virtuþii sã mã leg?

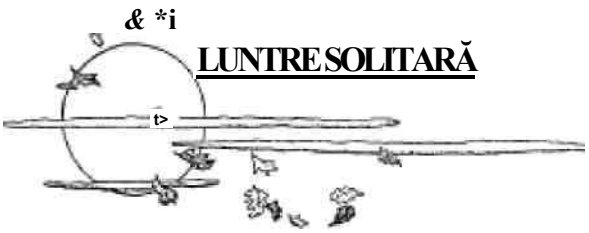

Rondelul unui boschetar

Precum burghezul zic: la mine-acasã,
Dar casa mea-i o gurã de canal, O hrubã
dintre toate mai aleasã În parcul vechi,
cu iz medieval.

Mã-ntâmpinã mereu o ceaþã deasã ªi
pieptul mi se umflã ca un val, Precum
burghezul zic: la mine-acasã, Dar casa
mea-i o gurã de canal.

Intraþi ºi apucaþi un loc la masã,
Din resturile unui carnaval. O
zeamã acrã ºi bãloasã, Copitã
fiartã de batal.

Precum burghezul zic: la mine-acasã.

Cine pricepe vorba

Nelegiuitã gurã, ureche mincinoasã, Ochi rãvãºit de patimi, stãpân peste nebuni, Cine pricepe vorba ºi-alege loc de casã ªi ciuturã cu ghizduri ºi vatrã cu cãrbuni.

Se bucurã ºi-n oase durerea nu-l apasã, Îºi pune leac pe ranã din coajã de aluni, Nelegiuitã gurã, ureche mincinoasã, Ochi rãvãºit de patimi, stãpân peste nebuni.

Aruncã în þãrânã ºi aur, ºi mãtasã, Culege-nþelepciunea cu sfatul din bãtrâni, Nu ridica opreliºti, nici porþi cu cheia-ntoarsã ªi nu rosti osândã în ani ºi sãptãmâni.

Nelegiuitã gurã, ureche mincinoasã.

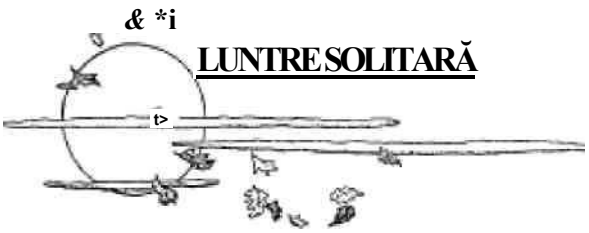

Prea suntem singuri

Prea suntem singuri, un destin confuz
Ascunde-n noi prezumþia de boalã ªi
logica adesea liberalã, Cã ne-am
nãscut din ºistul andaluz.

Acolo ar fi fost primul produs Din
lanþul tras prin foc pe nicovalã, Prea
suntem singuri, un destin confuz
Ascunde-n noi prezumþia de boalã.

Eram ca histrionii, calzi ºi cruzi, Cu
forme simple, trase cu migalã, Muiaþi în
albãstrimi ca de cernealã. Purtând
coroane din lãstari de duzi,

Prea suntem singuri, un destin confuz.

GEORGE DUMITRU

Fără Hristos…

Fãrã Hristos, noi suntem universala groapã,
Depozitul de zgurã, canalul colector,
Hugoliana punte, de unde o sã-nceapã
Endemicul cutremur ºi foc mistuitor.

Prin gura unui munte, deschisã ca o trapã,
Ne-om prãbuºi-n adâncul imensului cuptor,
Fãrã Hristos, noi suntem universala groapã,
Depozitul de zgurã, canalul colector.

Cuprinºi de necredinþã, stãpâni fãrã de lege,
Orbecãim prin pâcla grotescului destin,
Acoperim pudoarea cu mantia de „rege“ Cu
strigãtul dogmatic al omului „creºtin“.

Fãrã Hristos, noi suntem universala groapã.

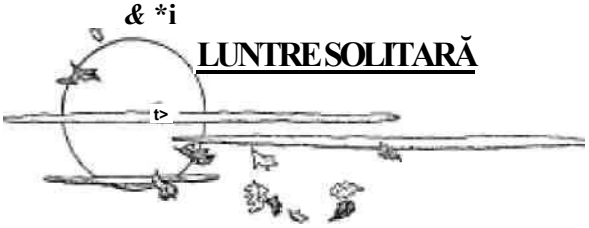

Rondelul spiritului urban

Prea bine, sã vorbim de spiritul urban ªi fãrã reticenþã despre a sa solie, Îl întâlneºti pe stradã, la piaþã sau în han, Mai rar, sau chiar deloc în librărie.

Are un fel ciudat de-mpãtimit ulan ªi-mparte lacom jimbla ºi ia câte-o felie, Prea bine, sã vorbim de spiritul urban ªi fãrã reticenþã despre a sa solie.

Cã nu-i deloc dogmatic, n-aº zice, dã un ban, Pentru folosul public plãtindu-ºi o chirie, Rosteºte înþelesuri cu iz parizian E opozant cu sine, actor de comedie.

Prea bine, sã vorbim de spiritul urban.

GEORGE DUMITRU

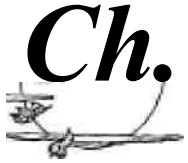

Rondelul ipocritei sorţi

Ce-i rãu mai ºtii? Mai ºtii ce-i bine?
Eclipsa asta ne-a cuprins pe toþi ªi
ne-ntrebãm de unde vine
Devãlmãºia ipocritei sorþi.

„Modelul“ azi este-o ruºine, I-
amestecã pe pãgubiþi ºi hoþi, Ce-i
rãu mai ºtii? Mai ºtii ce-i bine?
Eclipsa asta ne-a cuprins pe toþi.

ªi oiºtea drumul nu-l mai þine, Ca ºi
cum spiþele la roþi, Mâncate zdravãn
de rugine S-ar încurca printre
saboþi.

Ce-i rãu mai ºtii? Mai ºtii ce-i bine?

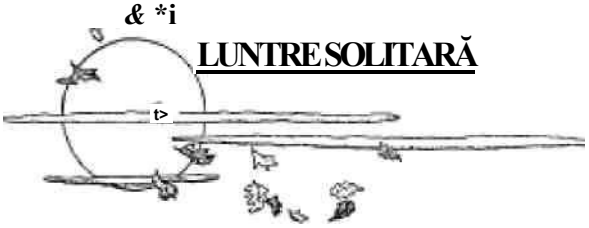

În răbufnirea de orgolii

Ce răbufnire de orgolii ªi-acuze grave-n scrisul lor, Un zaþ de mied mirositor, Liºteavã strânsu-n colb de molii.

Deºert arab, sub semnul bolii Nimbând statui ce lesne mor, În răbufnirea de orgolii ªi-acuze grave-n scrisul lor.

Printre moluºte ºi magnolii, Un clefãit, atavic spor, Îºi leapãdã-n recif fenolii De purpuratec carnivor.

În răbufnirea de orgolii.

GEORGE DUMITRU

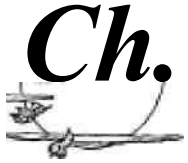

Rondelul statuilor de bronz

Statui de bronz, cu trupuri sparte ªi
cearcãne sub ochii triºti, Prin parcul
vechilor palate Purtaþi cununile de
criºti.

Cãrãri cu iriºi parfumate,
Scenografii de alchimiºti, Statui de
bronz, cu trupuri sparte ªi cearcãne
sub ochii triºti.

Prin arbori, mantii colorate,
Solfegii, triluri ºi soliºti, O trupã
unicã de-artiºti ªi-n marea umbrã,
frunþi plecate

Statui de bronz, cu trupuri sparte.

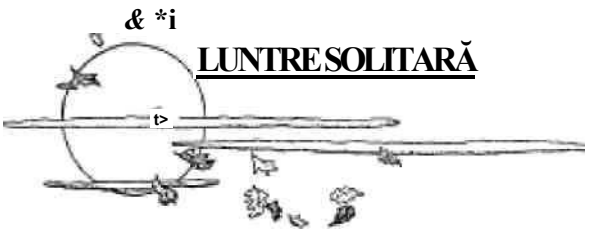

Rondelul duplicităţii

De ieri, de azi, poate de mâine, Pe credit îmi voi da obolul,
Încredinþat cã fac un bine Trãgând la mal barca, odgonul.

Astfel voi ºti când tonul vine ªi voi pãstra, ca mizã, polul, De ieri, de azi, poate de mâine, Pe credit îmi voi da obolul.

În astã lume, se cuvine Sã-mparþi octava ºi bemolul, Dar sã pãstrezi ºi pentru tine Un drept retroactiv, „survolul“.

De ieri, de azi, poate de mâine.

GEORGE DUMITRU

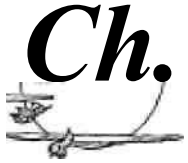

Rondelul erorii

Hamletian ca falsul inocent, Guvernul
cântã aria prigorii Sponsorizat de
farmecul erorii, De creºterea diurnei c-un
procent.

Celui din stradã, veºnicul client -
Ambasador pribeag la scocul morii,
Guvernul cântã aria prigorii Hamletian
ca falsul inocent.

Acelaºi joc, se schimbã doar actorii,
Discursul programat c-un alt accent,
Scenografia, clasic instrument ªi faþa
nevãzutã a Pandorii.

Într-un concert, cu aria prigorii.

îl

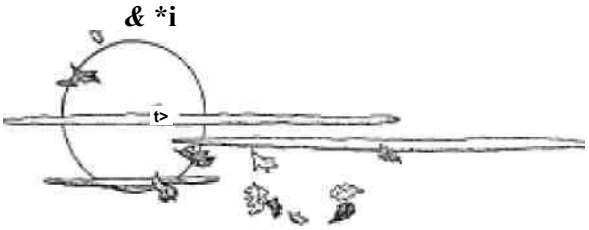

Rondelul puterii

„Ostrogoþii“ vor puterea,
N-am credinþã, nici cuvânt,
Revãrsând în vorbe fierea
Sunt atâþia, câþi mai sunt.

Pentru ei, numai averea
Are rosturi pe pãmânt;
„Ostrogoþii“ vor puterea,
N-am credinþã, nici cuvânt.

Noaptea-ºi cautã-nvierea,
Ziua, leacuri pentru vânt,
Revãrsând în vorbe fierea
Sunt atâþia, câþi mai sunt.

„Ostrogoþii“ vor puterea.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondel exclusivist

Se simte nevoia de proºti, De-un „bâlci“
cu actori ºi… manele, De pâine, de circ
ºi obiele Din piei argãsite de cloºti.

În urbea cu falnice „oºti“
Ce-au fost prin istorii rebele,
Se simte nevoia de proºti,
De-un „bâlci“ cu actori ºi… manele.

Altminteri, sunt toate-ndeobºti
Scenarii, excursii fidele Acelor
statornici anoºti „Creºtini“, cu
pãduri ºi castele,

Se simte nevoia de proºti.

U

& *i

LUNTRE SOLITARĂ

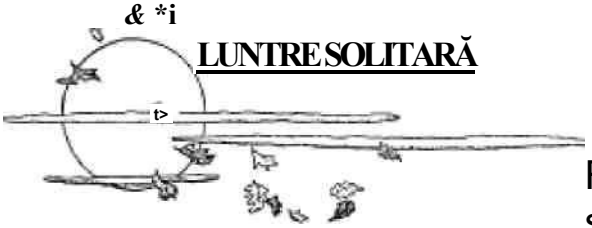

Rondelul sindromului acut

„Vegheaþi cu luare-aminte asupra sufletelor voastre ca nu cumva sã vã stricaþi ºi sã vã faceþi un chip cioplit…“

(**Deuteronom**, 4:15-16)

Ospiciu planetar această lume, Sindrom
acut de boală fără leac, Cu zei nătângi ºi
„îngeri“ dintr-un veac Profetizat prin
psalmi ºi rugi postume.

S-ar cuveni, un fulger să-i sugrume
Trecându-i printre colþii de dărac,
Ospiciu planetar această lume, Sindrom
acut de boală fără leac.

Sisifi, Tantali, oracole, cutume, Edicte
strânse-n pânzele de sac, Smintelii
noastre vechiul ei renume De răzvrătiþi
prin scorburi de copac.

Ospiciu planetar această lume.

GEORGE DUMITRU

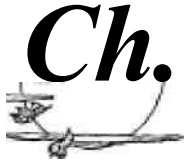

Rondelul amăgirilor

ªi amãgirile-ºi au loc,
De multe ori sunt chiar dorite,
Un drog de vise ºi cuvinte
Cu vechi actori, dintr-un alt joc.

Þinute-adesea sub obroc,
Devin curând semeþe þinte ªi
amãgirile-ºi au loc, De multe
ori sunt chiar dorite.

Îþi dau în cãrþi, pun în ghioc
Cãrbuni aprinºi, ochi de ispite,
Funestul rug mocnind, sub foc
Se-ntinde lacom ºi te-nghite.

ªi amãgirile-ºi au loc.

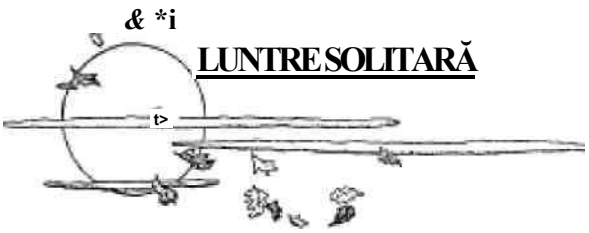

Cuvântul Domnului

„Într-una veþi auzi ºi nu veþi înþelege; într-una veþi vedea, ºi nu veþi pricepe“.

(**Isaia**, 6:9)

„Un laþ ºi o cursã“ va fi peste voi Lãcaºul acesta din piatrã ºi sare, Nu ziceþi dar pace, când bate-n rãzboi Nãvala de oaste în ziua cea mare.

Nu ziceþi dar milã, când singuri ºi goi Rodiþi rãzvrãtire sub vechi calendare, „Un laþ ºi-o cursã“ va fi peste voi Lãcaºul acesta din piatrã ºi sare.

Cuvântul Meu, iatã, cu pulberi de ploi Pãtrunde ogorul sleit de dogoare, Nu ziceri dar, Doamne, coboarã la noi, Când inima voastrã-i un cuib de viespare.

„Un laþ ºi-o cursã“ va fi peste voi.

GEORGE DUMITRU

Rondel inocent

Vai, mi-am pierdut inocenþa,
Toate-mi aduc disperare, Urlet
de muzici… uºoare Jocul în
front ºi cadenþa.

Cui sã-i mai cer indulgenþa,
Ceru-i un semn de mirare, Vai,
mi-am pierdut inocenþa, Toate-
mi aduc disperare.

Simt din priviri concurenþa,
Lumea-i o scenã-n schimbare,
Unii-ºi arogã potenþa Alþii
doar drobul de… sare.

Vai, mi-am pierdut inocenþa.

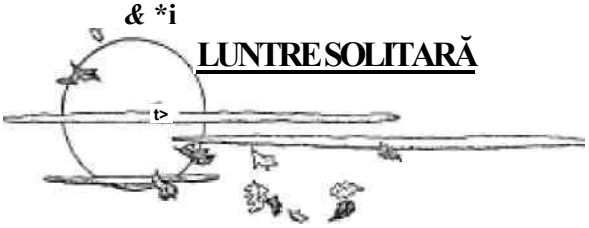

Rondelul judecăţii

Rãbdãrii, Doamne, pune-i frâu De
mai voieºti sã judeci fapta, Cãci nu
din pleavã creºte grâu Sã-l dai prin
sitã cu lopata.

ªi nu-mpleteºti din scame brâu
Când din butuc îÞi iese roata,
Rãbdãrii, Doamne, pune-i frâu De
mai voieºti sã judeci fapta.

Orice-nceput e un pârâu Ce curge
lin, cerându-Þi plata, Dar vreme-
aduna-n el un râu ªi sparge malul
ºi-l dã gata.

Rãbdãrii, Doamne, pune-i frâu.

GEORGE DUMITRU

La judecata unui veac

Rugaþi-vã sã nu fiþi singuri La judecata unui veac, Când ploile de foc, pe ziduri Vor arde umbra de copac.

ªi-n ochii triºti, slãbiþi de friguri Va lãcrima floarea de mac, Rugaþi-vã sã nu fiþi singuri La judecata unui veac.

În jurul mesei puneþi bliduri ªi-ntindeþi scoarþe în cerdac, Strigaþi la garduri ºi la ziduri Pe cel bogat, pe cel sãrac.

Rugaþi-vã sã nu fiþi singuri.

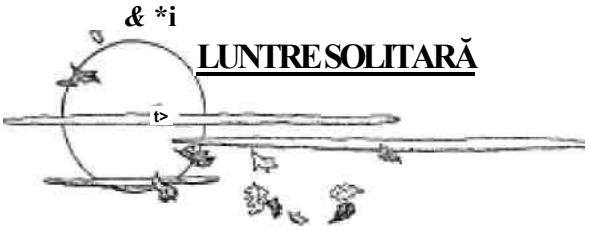

Vremea „plicurilor moi“

Vremea „plicurilor moi“ Cu
miros de murã coaptã,
Potriviri ce ni se-aratã
Dintre-ngãlbenite foi.

Scris alert din alt altoi,
Pomenind oameni ºi faptã,
Vremea „plicurilor moi“ Cu
miros de murã coaptã.

Ca un licãr, semn de ploi,
Peste miriºtea uscatã, Unde-a
odihnit odatã În uitare pentru
noi.

Vremea „plicurilor moi“.

GEORGE DUMITRU

Rondel alegoric II

Mai fericitã-o stârpiturã Decât un om avar, fireºte, Scurtimea zilei nu-i prieºte, Nici soarele peste mãsurã.

Precum sãmânþa-n bãtãturã, În el doar moartea încolþeºte, Mai fericitã-o stârpiturã Decât un om avar, fireºte.

Simte în piept o-nþepãturã, Un ºarpe-ntr-una îl pândeºte Ca pe-o netrebnicã fãpturã Ce rostul vieþii nu-l gãseºte.

Mai fericitã-o stârpiturã.

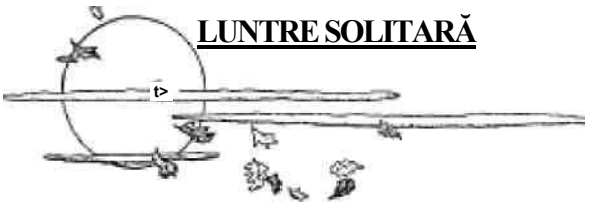

Ca o linie de „front“

Dintr-un rãu, ascuns în vreme, Ca o linie de „front“, Mai departe-n orizont Cine oare sã te cheme?

Cu nãduf ºi cu blesteme Sã-þi plãteascã-acel afront, Dintr-un rãu, ascuns în vreme, Ca o linie de „front“.

Fire încâlcite-n gheme, Vag impuls de suflet bont, Se adunã-ntr-un decont De „profetice“ poeme.

Dintr-un rãu, ascuns în vreme.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Citindu-i versul

Poet plugar „eretic“, iacobin, Pe Robert Burns mi l-am ales dovadã Citindu-i versul, ochiul meu sã creadã Împricinatul drum de pelerin.

Mãrturisesc amarul lui destin,
Ipocrizia lumii ca o nadã,
Poet plugar „eretic“, iacobin,
Pe Robert Burns mi l-am ales dovadã.

Clevetitori „pioºi“, de rit „creºtin“ L-au folosit ca spiþã în obadã, Tocmindu-i preþ ignobil, clandestin, Precum tocmeºti un cufãr, sau o ladã.

Poet plugar „eretic“, iacobin.

U

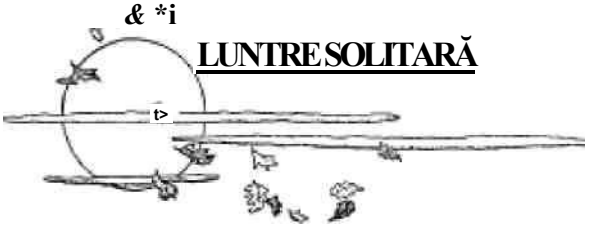

„Oameni de peste timp“

ªi ordine, ºi tâlc, cum fac sã fie În
desluºiri, ecouri ºi-nto cmiri ªi sens,
ºi rânduiala unei firi Ce-nfãþiºarea
lumilor o ºtie.

Un Pãzitor de Faptã ºi Moºie, Cu
rang justiþiar peste „oºtiri“ ªi
ordine, ºi tâlc, cum fac sã fie În
desluºiri, ecouri ºi-nto cmiri.

Cãci potrivindu-i locul în chilie,
Un „nevãzut“ se-nfãþiºa-n zidiri,
Sub semnul pogorât de veºnicie În
timpul dat, trãit ºi-n amintiri.

ªi ordine, ºi tâlc, cum fac sã fie.

ib

GEORGE DUMITRU

-* ar

„În ciclul vetrelor“

„Simbolul de credinţă muşatin“

Din stratul vechi, adânc ºi neclintit,
Se arãta un semn de biruinþã, Cu
mãreþie ºi îngãduinþã De peste timp
ºi-n locul potrivit.

ªi gând de-ntemeiere, gând smerit,
De faptã ºi zidire în credinþã, Din
stratul vechi, adânc ºi neclintit, Se
arãta un semn de biruinþã.

Un ritual în anonim, un mit „În
ciclul vetrelor“ ca o ºtiinþã, Ce nu se
uitã prin cuvânt rostit Cât va fi fost
sã fie duh ºi fiinþã.

Din stratul vechi, adânc ºi neclintit.

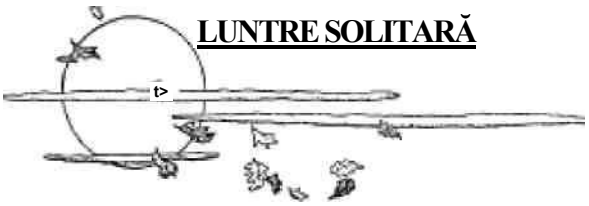

Scrisori de altădată

„Scrisoare de-ntãrire“, asemeni unui gând Ce urcã firul tainei ºi litera-l dezleagã Sã nu se uite-n vreme, cât umbrele se roagã ªi fapta prin credinþã mãsoarã om ºi sfânt.

ªi lasã urmã-adâncã în cuget, mai curând, Cãci neputinþa-i glodul (povara din desagã), „Scrisoare de-ntãrire“, asemeni unui gând Ce urcã firul tainei ºi litera-l dezleagã.

În risipirea noastrã de „contingent“ flãmând Fãrã rostiri ºi nume, cu „aura“ beteagã, Schimbãm dupã-nvoire ºi lege ºi cuvânt ªi n-auzim în freamãt cum umbrele se roagã.

„Scrisoare de-ntãrire“, asemeni unui gând.

GEORGE DUMITRU

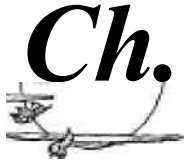

Ochiul tău…

„Nu te lãsa biruit de rãu, ci biruieºte rãul prin bine“
(**Romani**, 17)

Colþi de fiarã nu-mi trimite,
Nici otrava ºerpilor, Gând
ascuns de muritor Rãtãcit ºi
fãrã minte.

Ori urzeala din cuvinte Ca un
foc mistuitor, Colþi de fiarã
nu-mi trimite, Nici otrava
ºerpilor.

Cãci de-ar fi sã mã alinte, Cu
o lacrimã de dor, Ochiul tãu
de „negustor“, Aº plãti ca
mai-nainte.

Colþi de fiarã nu-mi trimite.

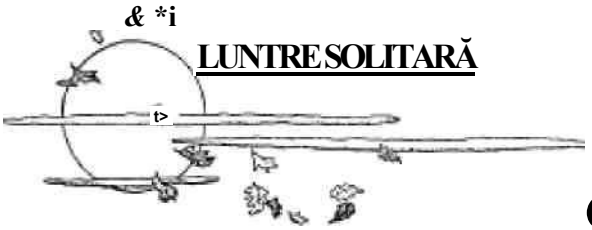

Ciclul II

Rondel incert

Nu-i cãuta un înþeles deplin, Cuvântul
trece-adesea prin rãstoacã, L-auzi
precum bãtãile de toacã Mustind amar,
ca frunza de pelin.

Nu stã sub înveliº de baldachin, Ci mai
degrabã-n insipida cloacã, Nu-i cãuta un
înþeles deplin, Cuvântul trece-adesea
prin rãstoacã.

Alunecã insidios ºi lin, Sãrat
ºi tulbure ca o potroacã,
Rãzbunãtor ca cel ce-n joacã
Aruncã zarul, zeul lui divin.

Nu-i cãuta un înþeles deplin.

GEORGE DUMITRU

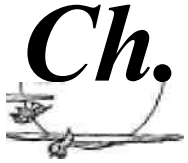

Lumea curselor de cai

Lumea curselor de cai,
Pãtimaºã ºi nebunã, Val,
vârtej de foc, furtunã, Gleznã
suplã, pãr bãlai.

În padocuri straºnic trai
La sfârºit de sãptãmânã,
Lumea curselor de cai,
Pãtimaºã ºi nebunã.

Panglici, ciucuri din serai, Oacheºi
prinþi cu dãri de mânã, Boala
jocului stãpânã, Galben, acru
mucegai,

Lumea curselor de cai.

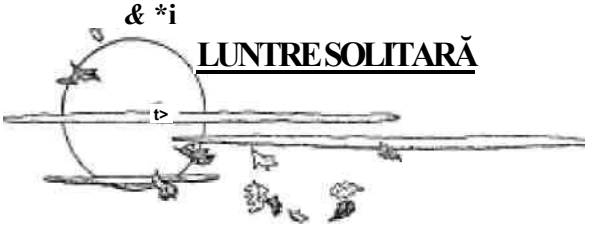

„Fetească brună“ sânge dac

Poetului Doru V. Fometescu,
proprietar de vin „împărătescu“,
cu dragoste

„Fetească brună“ sânge dac,
Răboj pe care-au scris strămunii
Cu slove-n grinda din cerdac,
Obârºiile săptămânii.

Surpaþi de rod, lângă arac,
Ciorchini aprinºi, legaþi cu funii,
„Fetească brună“ sânge dac,
Răboj pe care-au scris strămunii.

În aºteptări, de rod buimac,
Adun sub streºini salba lunii ªi
sorb ca frunza de copac
Dulceaþa coacăzei ºi-a murii.

„Fetească brună“ sânge dac.

GEORGE DUMITRU

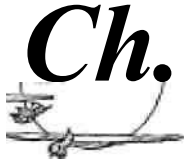

Cuvintele minţii

Cuvintele minþii le-auzi uneori Pe uliþe strâmte, în târgul de-afarã, Sunt aspre ca straja la porþi de-nchisori ªi blânde, ca sunetu-ascuns de vioarã.

Cãci au înþelesuri în pilde, comori Adânci rostuite din Legea Primarã, Cuvintele minþii le-auzi uneori Pe uliþe strâmte, în târgul de-afarã.

Ascultã-le glasul, când ceruri de nori Acopãr lumina ºi-n suflet coboarã Durerea ºi plânsu-nceput de cu zori ªi-n gheara ei teama de azi te doboarã.

Cuvintele minþii le-auzi uneori.

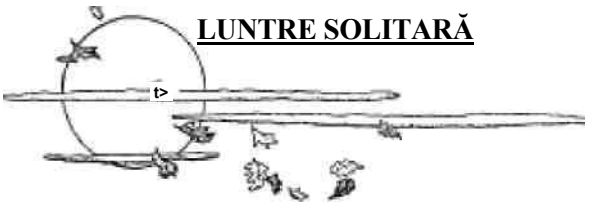

N-auzi, nu vezi…

De „lumea bunã“ îmi vorbeºti Pe sticla asta fumurie, Cu þucãlari de… meserie Sorbind cafeaua unei ceºti?

Eu te ºtiam la curþi „domneºti“ Nu salahor pentru-o simbrie, De „lumea bunã“ îmi vorbeºti Pe sticla asta fumurie.

N-auzi, nu vezi, cum îndrãzneºti Sã-mi tulburi vechea insomnie, Cu ipocritele poveºti Despre-adevãr ºi datorie.

De „lumea bunã“ îmi vorbeºti.

GEORGE DUMITRU

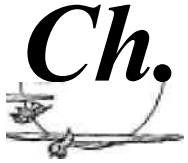

Rondelul unui socialist

Sunt socialist ºi n-am sã plec Din
satul meu în vreo… „comunã“, A
mai trecut pe-aici furtunã Cu
viiturã ºi înec.

S-au rupt zãgazuri, vreun zevzec A
dãrâmat câte-o fântânã, Sunt
socialist ºi n-am sã plec Din satul
meu în vreo… „comunã“.

Mã trag ca vinul la edec Din
strugurul cu coaja brunã, Port
semnul soarelui pe mânã ªi nu
mã-nchin lui… Amalec

Sunt socialist ºi n-am sã plec.

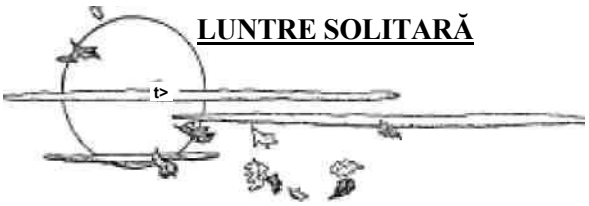

Prielnic timp

Te ºtiu ascuns ca licărul la pândã, Cu dinþi sticloºi în lãbãrþate guri, Prielnic timp, curând o sã mã vândã Informa Galatee prin pãduri.

Cãci pui un preþ pentru a mea osândã ªi fierbi precum aspida în cãlduri, Te ºtiu ascuns ca licărul la pândã, Cu dinþi sticloºi în lãbãrþate guri.

Târºindu-þi hârca veºnicã, flãmândã, Storci fructul copt ºi-l treci prin picãturi, Sub geana nopþii ochiul tãu colindã În desfãtarea unei þesãturi.

Te ºtiu ascuns ca licărul la pândã.

GEORGE DUMITRU

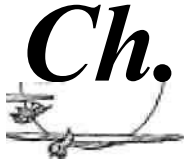

Rondelul timpului

Nu-mi este timpul aliat, Dar nici
duºman din cale-afarã, Indiferent ºi
calm mãsoarã Ca un destoinic
impiegat.

Are un fel de-a fi ciudat:
N-apuci sã-l prinzi, sã-l tragi pe… sfoarã,
Nu-mi este timpul aliat,
Dar nici duºman din cale-afarã.

Nu-mi ia nicicum din ce mi-e dat,
Nu-mi dã, în tainã, vreo comoarã,
Sãrac de sunt, de sunt bogat, Plãtesc
un bir, car o povarã.

Nu-mi este timpul aliat.

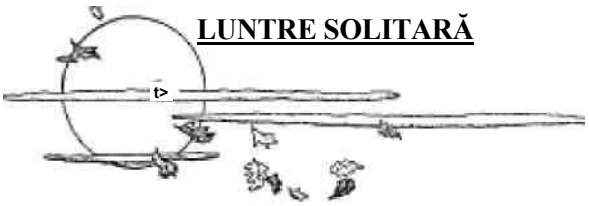

Rondelul raţional

Deprins cu judecãþile fireºti, Un spirit fin, tulburãtor coboarã, Obºteasca folosinþã ne-o mãsoarã Cu simþurile firii omeneºti.

Ferestre oarbe-n ziduri întâlneºti ªi simetrii întinse ca o sfoarã, Deprins cu judecãþile fireºti, Un spirit fin, tulburãtor coboarã.

Ce nu-nþelegi, e opera bizarã, Eroarea-ngãduindu-þi sã priveºti Nu pasãrea, ci aripa cum zboarã, Întregu-ascuns în geometrii cereºti.

Deprins cu judecãþile fireºti.

GEORGE DUMITRU

Ne-ndurător, mă judec

Ce vorbã inutilã, obscurã ºi smintitã, În mintea mea-ºi-nfige ucigãtorii colþi, Plãtindu-mi gãzduirea cu jalnica ispitã A ochiului ce-nnoadã curmeiul pe la porþi.

Învârte-n oale zeama cu ierburi înfloritã ªi ºerpuind, deºirã infernul unei nopþi, Ce vorbã inutilã, obscurã ºi smintitã, În mintea mea-ºi-nfige ucigãtorii colþi.

Ne-ndurãtor, mã judec ºi-mi caut în ursitã Nu legiuni de îngeri, ci „hoarde de ziloþi“, Adulmecând otrava în ugerul de vitã, Mi-astâmpãr spaima vieþii cu umbra unei morþi.

Ce vorbã inutilã, obscurã ºi smintitã.

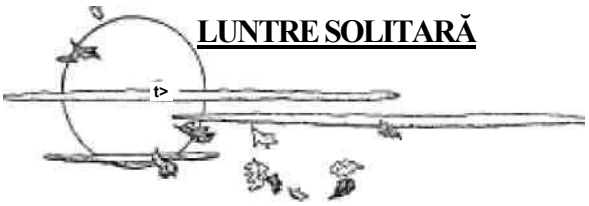

Serafic cod

De tine, Temistocle, sã vorbesc N-ar fi prea
greu, dar nici uºor nu-mi este Cãci viaþa ta a
fost ca o poveste, Serafic cod, oracular,
ceresc.

Ostracizant printr-un decret grotesc,
Atenian ca „vãrul“ tãu, Oreste,
De tine, Temistocle, sã vorbesc
N-ar fi prea greu, dar nici uºor nu-mi este.

Te-au exilat ºi chinul tãu lumesc S-a revãrsat
în lumile celeste, Clepsidrã-ntoarsã, imanentã
veste Cã-n vechi canoane, dogme putrezesc.

De tine, Temistocle, sã vorbesc.

GEORGE DUMITRU

Se-aude zvon

Demetrios, ibovnic, crai, Mirean
aº zice, hoþ la stânã, Rãmâi
ascuns o sãptãmânã Sub
despletitul pãr bãlai.

Îl treci prin nara de buhai ªi-l
simþi ca laserul pe mânã,
Demetrios, ibovnic, crai, Mirean
aº zice, hoþ la stânã.

Dai roatã prispei, loc de trai ªi-n
juru-þi vraiºtea e stãpânã, Se-
aud strigãri dar nu de grai, Ci,
mai curând, zvon de furtunã.

Demetrios, ibovnic, crai.

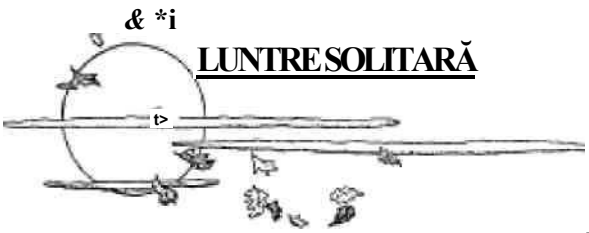

„La Sâmbăta de Sus“

În păşunile Raiului

Înlănþuiri, abstracte linii,
Latente ritualic loc, De prinþ
ºi cărturar baroc În firea
ochiului ºi-a mâinii.

Un timp bizar, pe care crinii Îl
þin de strajă ca un foc,
Înlănþuiri, abstracte linii,
Latente ritualic loc.

În miezul vorbelor, al pâinii,
Acelaºi crez sub vechi obroc
Iluminând prin har stăpânii
Ca ºi cum viaþa n-ar fi joc.

Înlănþuiri, abstracte linii.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondel robotic

Conexiuni, implant de cipuri,
Roboticã, într-un cuvânt, Lãstari
uscaþi de ploi ºi vânt ªi mãºti de om
cu zeci de chipuri.

Un cyborg fast din arhetipuri
„Evoluat“, un alt pãmânt,
Conexiuni, implant de cipuri,
Roboticã, într-un cuvânt.

Eternul abandon din mituri,
Sintagma „îngerului sfânt“ Mi-aratã
azi cum mâine sunt, Legat cu
cabluri ºi ºuruburi.

Conexiuni, implant de cipuri.

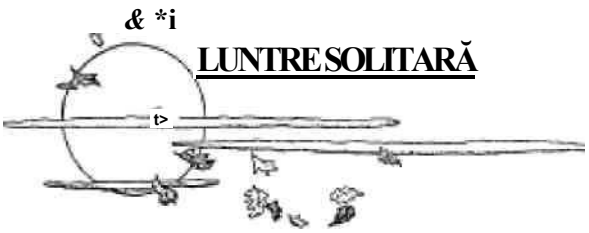

Rondelul lunii mai

Incendiu verde, „verde-pal“ ªi
unicã acea splendoare De flori,
ce cad ca o ninsoare Într-un
decor medieval.

Pe crengi robuste, straºnic bal
Cu descendenþe princiare,
Incendiu verde, „verde-pal“ ªi
unicã acea splendoare.

Lumini difuze, ca un val De
raze-n focuri cãlãtoare, Un
nesfârºit impuls astral Pornind
din fluturi ºi din floare.

Incendiu verde, „verde-pal“.

GEORGE DUMITRU

Rondel profetic

Tot mai crezi în literi ºchioape
Adunate-n manuscris, În
ispita unui vis Cãlãtor pe mãri
de ape.

În sonorul verb sub clape
Rãsfirat într-un abis, Tot mai
crezi în literi ºchioape
Adunate-n manuscris.

Când vei ºti, or sã le-ngroape
Ca pe un produs proscris ªi-n
amiezile agape Le vor da un
nume scris.

Tot mai crezi în literi ºchioape.

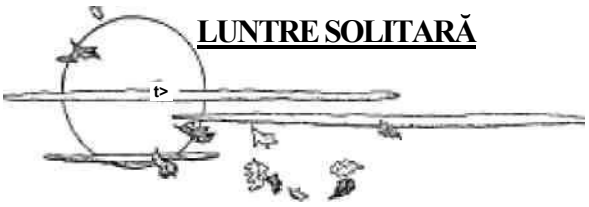

Rondel marin

Auzeam vuiet de mare,
Pe sub norii plumburii
Tainice cãlãtorii De
luminã-nºelãtoare.

O mai vezi, doar când dispare
Într-o joacã de copii, Auzeam
vuiet de mare, Pe sub norii
plumburii.

Liniºti, smulse ca o floare
Dintr-un colþ de armonii,
Zãri ce-n apriga miºcare Se
desfatã-n lãcomii.

Auzeam vuiet de mare.

GEORGE DUMITRU

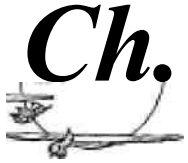

Rondelul cercului

Prin cerc trec toate, toate sunt În raza lui prolific astru ªi început, dar ºi dezastru De morþi subite prin cuvânt.

ªi sâmburul de foc ºi vânt ªi ochiul apelor albastru, Prin cerc trec toate, toate sunt În raza lui prolific astru.

De n-aº fi fost pe-acest pãmânt Decât igneul, orb, sihastru, Ori piatra unghiului din castru Tot aº rosti cuvântul sfânt.

Prin cerc trec toate, toate sunt.

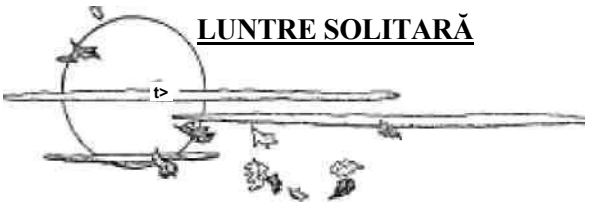

Rondelul literei

În tot ce scriu, este-o scânteie ªi-un
foc aprinde versul meu Când litera,
aceastã cheie Pãtrunde clipa, tot
mai greu.

În marea lumii epopee, Îmi caut
loc de tânãr zeu, În tot ce scriu,
este-o scânteie ªi-un foc aprinde
versul meu.

Nici demonul, acest pigmeu
Ascuns în franjuri de idee, Nu va
putea ca sã-mi încheie Calvarul
sfânt spre Dumnezeu.

În tot ce scriu, este-o scânteie.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondelul vremii

Toate pier, e vremea ciumii,
Numai vânturile latrã, Peste
coºul spart din vatrã Adunând
sfârºitul lumii.

Glasul stins, l-aud al mumii,
Cel venind din colb ºi piatrã,
Toate pier, e vremea ciumii,
Numai vânturile latrã.

Vameºi trec în dreptul sumii
Nume, cioburi din polatrã,
Preþ, dobândã idolatrã
Clopotul din capul turmii.

Toate pier, e vremea ciumii.

bî

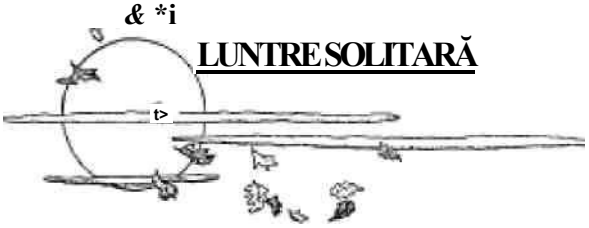

Rondelul morii de grâne şi poezie

Moarã de grâne, loc de-nceput
Celui ce vine, ca sã nu piarã, Celui
ce trece orb ºi tãcut Umbrele porþii
mi-l înconjoarã.

Tot cu odihnã de aºternut, Tot cu
lipia din miez de cearã, Moarã de
grâne, loc de-nceput Celui ce vine,
ca sã nu piarã.

Apele tale curg ca un Prut ªi-mpart
în douã ziua solarã, Fiul iubirii,
azi s-a nãscut Versul sã-l strângã
într-o comoarã.

Moarã de grâne, loc de-nceput.

GEORGE DUMITRU

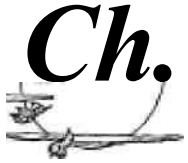

Rondel în decembrie

Priviþi copacii, parcul a-nflorit Ca
un buchet de dalii ºi agate, De n-ar fi
vis, ori clipe-nsingurate Miracol l-aº
numi, desãvârºit.

Cãci din al apei joc de cer umbrit,
Corole s-au deschis înlãcrimate,
Priviþi copacii, parcul a-nflorit Ca
un buchet de dalii ºi agate.

O pace peste toate a-ncolþit, Aleile-s
de raze mãsurate, Sculpturi de jad ºi
umbre-alãturate Într-un superb
poem mãrturisit.

Priviþi copacii, parcul a-nflorit.

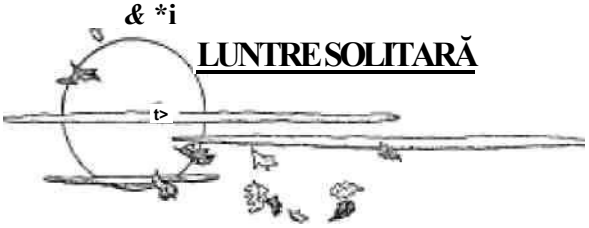

Rondelul podului de casă

Pod de casã, straºnic pod, Grinzi cu capetele arse, Vincle-n unghi, subþiri, tãioase Ca o ancorã de nod.

ªi sub streºini, cuib cu rod, Puf ºi aripi de mãtase, Pod de casã, straºnic pod, Grinzi cu capetele arse.

Semne, linii, într-un cod De vechi scrieri luminoase, Veac rãpus de niºte oase, Ca o siglã de rapsod.

Pod de casã, straºnic pod.

GEORGE DUMITRU

Rondel autumnal

Când vin cu dulcele averii, Sub
chinga pasului întoarsã, Cad
brumele în piepþi de coasã, Ca-ntr-
un poem secret al serii.

[a]i-n gresii torc lumina merii Cu
furcile argilei arsã, Când vin cu
dulcele averii, Sub chinga pasului
întoarsã.

Îi arde-n piept rugul poverii [a]i sânul
fruct, agonic lasã Ca urma vinului
pe masã Despoticul blestem al
mierii.

Când vin cu dulcele averii.

bl

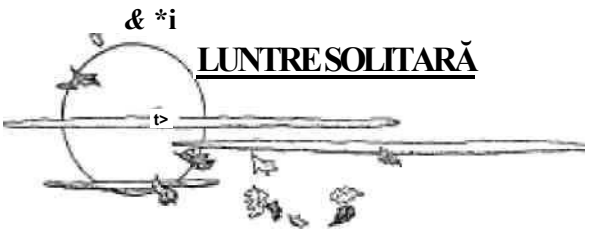

Rondel polimorf

Nu credeþi moartea un abis Fãrã
de formã ºi culoare, În moarte,
totu-i o schimbare Cum ochiu-
ntoate-i cer deschis.

ªi dacã morþii eºti promis, Viaþa-i
sigur o-ntâmplare, Nu credeþi
moartea un abis Fãrã de formã ºi
culoare.

Prea mult, puþinul e un vis Cu ale
sale vechi tipare, Cu legi ºi dogme,
ce-n cuprins Se pierd ca fulgul de
ninsoare.

Nu credeþi moartea un abis.

GEORGE DUMITRU

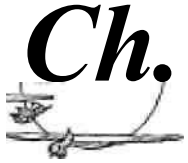

Rondel aprioric

Vor fi republici, bãnci ºi tribunale, O
lume fãrã glasuri de copii, Concepte
aprioric „liberale“ ªi ipoteci pe
scrisul meu vor fi.

Samsari ºi târgoveþi prin mahalale,
Cohorte lunecoase de „spahii“ Vor
fi republici, bãnci ºi tribunale, O
lume fãrã glasuri de copii.

„Iluminaþi“, cu geometrii astrale Ne-
or mãsura în porþii ºi felii,
Trecându-ne prin fiºe comunale,
Lângã pãºuni, livezi ºi… colonii.

Vor fi republici, bãnci ºi tribunale.

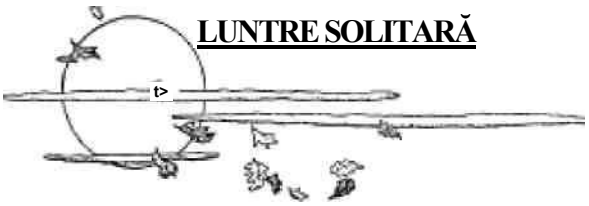

Rondel proemial

Amfitrion de circumstanþã,
„Amarul Târg“ m-a înfiat Semnând
în alb, ca ordonanþã Poemul unui
„magistrat“.

Potrivnicã acea viaþã Pe când
eram… asociat, Amfitrion de
circumstanþã, „Amarul Târg“ m-a
înfiat.

Cum sunt al lui, am o chitanþã, Un
preþ plãtit ºi cenzurat, Un vers cu
aurã-ndrãzneaþã ªi scris pe-un
pergament privat.

Amfitrion de circumstanþã.

GEORGE DUMITRU

Rondel rubensian

Sunt cel din urmã impiegat Pe-
acest peron uitat de garã, Cu
zidul ros ºi afumat ªi unde
nimeni nu coboarã.

Rubensian tablou, semnat De
scrâºnetul ce mã-nfioarã, Sunt
cel din urmã impiegat Pe-acest
peron uitat de garã.

Din nordul prea îndepãrtat,
Sortitã pradã mai uºoarã,
Umilul pas, mi-l tot mãsoarã
Ca pe un tren accelerat.

Sunt cel din urmã impiegat.

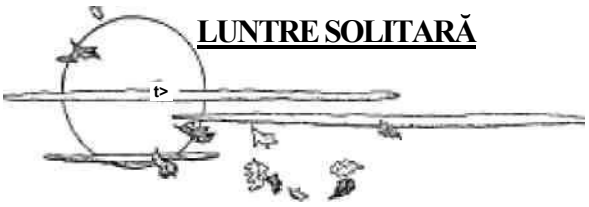

Rondel de toamnă

Provincie cu pieþe-aglomerate, Un
fabulos tablou de toamnã gri, Cu
bolerou ºi ºaluri de bacante Într-un
amurg de focuri arãmii.

Ca douã emblematice „armate“
Trec bulevarde-n joc de cununii,
Provincie cu pieþe-aglomerate, Un
fabulos tablou de toamnã gri.

Venind mereu din vremi îndepãrtate,
Trãgându-mi pleoapa peste ochi pustii,
Te însoþesc pãºind printre agate În
ceasurile nopþilor târzii.

Provincie cu pieþe-aglomerate.

GEORGE DUMITRU

Rondel alegoric

Cu Hypnus sã mã-mpac putea-voi oare?
Rãpus de-nfricoºatul semn astral Mã
clatin ca un orb, purtat de val Spre þinta
unei lumi înºelãtoare.

De prin unghere, din ascunzãtoare ªi-
aratã mutra de sudist hamal, Cu Hypnus
sã mã-mpac putea-voi oare? Rãpus de-
nfricoºatul semn astral.

Endemicã, robustã-acea candoare Pe
când eram recrutul ideal, Dar au
trecut amiezile amare ªi tot mai caut
punctul cardinal.

Cu Hypnus sã mã-mpac putea-voi oare?

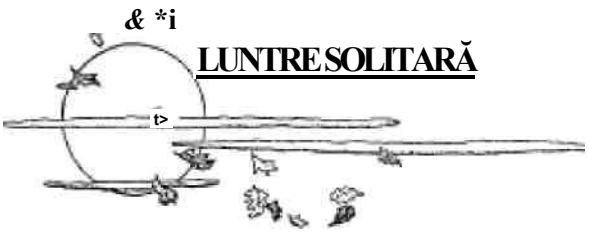

Rondel pentru vers şi cuvinte -

poeţilor hermeneuţi -

Ce-mi spuneþi voi cã mi-a sãrit o doagã ªi
treier fãrã noimã la cuvinte, Când eu le pun
în vers armura-ntreagã, Stãruitor ca meºter ºi
pãrinte.

Le-aud scrâºnind, cum hãþul ºi-l dezleagã ªi
plânsul lor l-aud de mai-nainte, Ce-mi
spuneþi voi cã mi-a sãrit o doagã ªi treier fãrã
noimã la cuvinte.

Mai tremurã câte-o aripã bleagã
Ca zborul puiului fãrã de minte,
Dar lesne stolul rimelor o leagã ªi
versul curge limpede, fierbinte.

Ce-mi spuneþi voi cã mi-a sãrit o doagã.

GEORGE DUMITRU

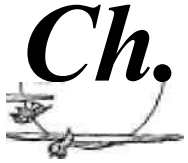

Aleg o rimă, scriu un vers

Aleg o rimã, scriu un vers ªi simt
implozia din muguri Când flãcãri
verzi îmbracã ruguri, Ca un pulsar
în univers.

Torentul sevei, râu imens Ce curge-n
val ºi din adâncuri, Aleg o rimã,
scriu un vers ªi simt implozia din
muguri.

Iar clipa trece, unic sens
Cu brazda trasã-n rost de pluguri
ªi crapã cojile de sâmburi,
Cãci toate au un timp ºi-un mers.

Aleg o rimã, scriu un vers.

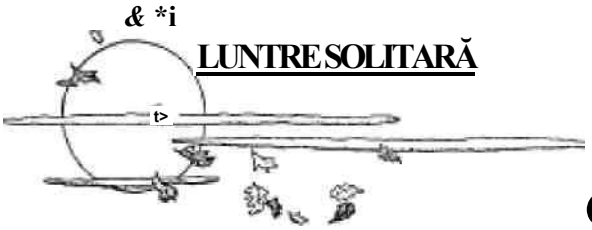

Ciclul III

Rondelul vadului

Mai bine-un vad, decât laguna, Un cor de greieri ºi de broaºte, L-auzi cum repede se naºte Þâfnos ºi orfic, ca furtuna.

Te-a prins ºi-þi altoieºte vâna Ca-n ziua cea dintâi, de Paºte, Mai bine-un vad, decât laguna, Un cor de greieri ºi de broaºte.

Cu cât pricepi, plãteºti arvuna ªi thyrs-ul tãu din smârc renaºte, Acestui vers îi porþi cununa Ca-n ziua cea dintâi, de Paºte.

Mai bine-un vad, decât laguna.

GEORGE DUMITRU

Rondelul vasului

Scoate zgura din argint Vas
curat, sã pui pe masã, Sã nu
simþi cum te apasã Vremea
marelui colind.

ªi s-asculþi, închipuind
Freamãtul de spic ºi coasã,
Scoate zgura din argint Vas
curat, sã pui pe masã.

Focul vetrei slab, mocnind
Ca viesparul lângã casã,
Nu-l asmute, sã nu iasã
Gândul aspru ºi perfid.

Scoate zgura din argint.

& *i

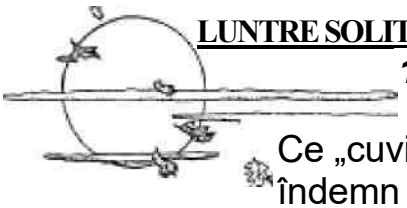

LUNTRE SOLITARĂ

*1**

Ce „cuvios
îndemn

Motto: *„Cãci se vor scula hristoºi mincinoºi ºi proroci mincinoºi; vor face semne mari ºi minuni, pânã acolo încât sã înºele, dacã va fi cu putinþã, chiar ºi pe cei aleºi“*
(**Matei**, 24.24)

Ce „cuvios“ îndemn, retoricã perfidã, În glasul unui demon, învãþãturi cereºti, Dupã un timp al ploii, acum o vreme-aridã ªi falsa închinare a firii omeneºti.

Priviri însângerate cu „aura“ lividã, Drum fals pe care umbli ºi-n tainã îl primeºti, Ce „cuvios“ îndemn, retoricã perfidã, În glasul unui demon, învãþãturi cereºti.

Simþi pulsul neputinþei, dulceaþa lui acidã, Tiranica-ntrebare: dar tu, al cui mai eºti? În jurul tãu, speranþa e ciobul din oglindã ªi aºchia ce arde cununi împãrãteºti.

Ce „cuvios“ îndemn, retoricã perfidã.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondelul graţiei…

„Din graþia lui Machiavelli“ M-ai
hãrãzit, funestã pradã, Sã joc
precum un urs în zgardã, Trecându-
mi zbilþ prin guºa pielii.

ParºivulsimþalîndoieliiÎltot
deºiri ca pe-o monadã, „Din
graþia lui Machiavelli“ M-ai
hãrãzit, funestã pradã.

Mã laºi sã-ndur botul andrelei
Trecut prin foc, ca sã mã ardã, ªi m-
altoieºti cu ochi de joardã, Cât mai
ascult cântecul mierlei.

„Din graþia lui Machiavelli“.

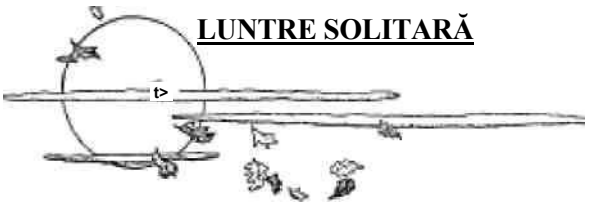

Dă-mi valea Acor

Dã-mi valea Acor, smochinul ºi via,
Nãdejdea cã iarãºi voi fi fiul Tãu,
Alungã, Stãpâne, din lume pustia ªi
arcul întinde-L pe umãrul meu.

Mã-ncearcã de pot sã-Þi lepãd mânia, Pe vârfuri de munte pândind ca un leu, Dã-mi valea Acor, smochinul ºi via, Nãdejdea cã iarãºi voi fi fiul Tãu.

Tu poþi sã-mi þii, Doamne, în frâu nebunia, Piciorul de-l clatin când drumul e greu, Pãºind peste ape, plãti-voi chiria Cum cel de pe urmã creºtin ºi iudeu.

Dã-mi valea Acor, smochinul ºi via.

Uşori ca fructul sec

„... *cine-°i mu°cã buzele a °i sãvâr°it rãul“*
(**Pilde**, 16-30)

Nu suntem, orbi, nici °chiopi, dar nici întregi,
Pãstrãm în noi metehnele „iubirii“ Din clipa
socotitã a-ntocmirii Alunecoasã ca un cod
de legi.

ªi ne-amãgim purtând cununi de regi ªi mã°ti
greþoase, ca hecatonhirii, Nu suntem, orbi,
nici °chiopi, dar nici întregi, Pãstrãm în noi
metehnele „iubirii“.

ªi tremurând, acoperiþi de cergi
Sleim ogorul dãruit zidirii, U°ori ca
fructul sec când îl culegi În judecãþi
aflãm povara firii.

Nu suntem, orbi, nici °chiopi, dar nici întregi.

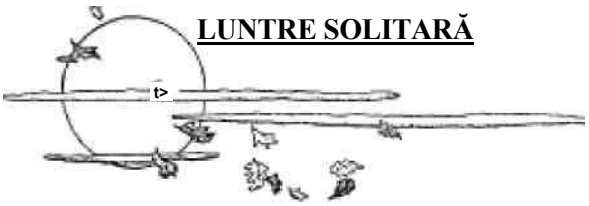

Lacida orhidee

Ce-mi unelteºti, lacidã orhidee, Ispitei închinându-i jertfa-ntreagã? Sublima poftã pe-amândoi ne leagã Cu-acelaºi fir, din orfica idee.

Rãmân fidelul bard, dispus sã-ncheie, În versul sãu, epistolara sagã, Ce-mi unelteºti, lacidã orhidee Ispitei închinându-i jertfa-ntreagã?

Te-nvãluie amurgul de scânteie ªi visul meu, infoliul þi-l dezleagã, Eternã formã ce-mi apari, femeie Al cãrei suflet cerului se roagã.

Ce-mi unelteºti, lacidã orhidee?

GEORGE DUMITRU

Rondelul cărţii

Prietenilor mei tipografi

Ce tandru gest, sublimã întrupare,
Mã plec nãuc tot cãutându-þi fila, Îmi
tremurã ºi mâna, ºi pupila De-atâta
dor, de-atâta-ngândurare.

Simt forma literei ca pe-o dogoare,
Efigie ce-mi scurmã-n strat argila,
Ce tandru gest, sublimã întrupare,
Mã plec nãuc tot cãutându-þi fila.

Cu raze-n filigran, stãpânul soare
Tiara mi-o relevã ca ºtampila, Se va
sfârºi acum ori nu idila Trecându-mã
sub vechea-nsingurare.

Ce tandru gest, sublimã întrupare.

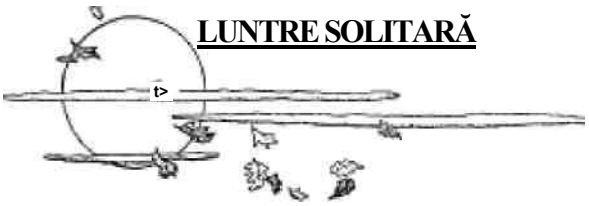

Făgăduinţa ploii

ªi de mustrare asprã este nevoie-n glas, Nu doar de predici blânde, ce-auzul þi-l încântã, Durabilã rãmâne fãgãduinþa sfântã, Cuvântul ce-þi îndreaptã nehotãrâtul pas.

De eºti omul acela, rãmâi alesul vas, Prin voia Sa, Hristosul asemenea cuvântã ªi de mustrare asprã este nevoie-n glas, Nu doar de predici blânde, ce-auzul þi-l încântã.

În slujba ta, curajul sã-l ai nu doar un ceas, Rostind apoi de-a valma un psalm fãrã de þintã, Fãgãduinþa ploii nicicum n-o sã te mintã, Când ochii tãi privi-vor lumina în extaz.

ªi de mustrare asprã este nevoie-n glas.

GEORGE DUMITRU

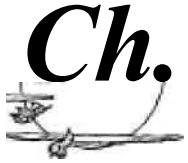

Iscând un joc

Rudenie-ntre foc ºi apã, Precum în vers cuvântul viu, Heruvi m-or aºtepta sã-nceapã Un drum ascuns într-un pustiu.

Pleca-voi deci înspre agapã La strâns de coacãz rubiniu, Rudenie-ntre foc ºi apã, Precum în vers cuvântul viu.

Cu gheara-ntinsã ca o grapã, Un nor mai fumegã târziu Iscând un joc, un joc hazliu De frunze peste-ngusta groapã.

Rudenie-ntre foc ºi apã.

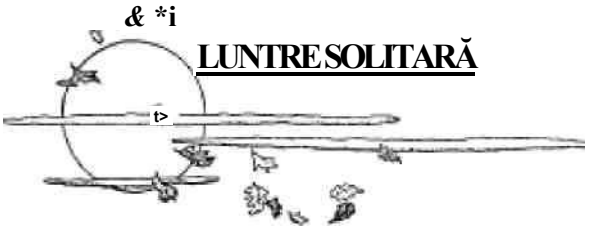

Am luat-o razna

Am luat-o razna, nu ºtim Nordul,
Orbecãim printre gonaci, Când viitura
rupe podul ªi apa bate în nãdragi.

La „curþi domneºti“ ne facem rondul
Primind zacuscã ºi colaci, Am luat-o
razna, nu ºtim Nordul, Orbecãim
printre gonaci.

ªi-nverºunaþi, precum aprodul,
„Citãm“, de-a valma, sfinþi ºi draci, Cu
semnul pus pe-un vraf de saci Sã nu-
ncurcãm prin gãri… exodul.

Am luat-o razna, nu ºtim Nordul.

GEORGE DUMITRU

Rondelul luminilor polare

Ieºeau, din ape limpezi, luminile polare, În voluptãþi ritmate în orfice splendori, Portocalii, albastre ºi roºii uneori Ca o imensã jerbã de forme ºi culoare.

Din plasmã ºi din pulberi, mirabila-ntrupare Prolifera-n genune extaze ºi erori, Ieºeau, din ape limpezi, luminile polare, În voluptãþi ritmate în orfice splendori.

ªi-n liniºtea fecundã, caligrafii stelare Înscrisul veºniciei mi-l petreceau prin pori, Cât ochiul minþii bate uranice vâltori ªi litera rãmâne, sãmânþã roditoare.

Ieºeau, din ape limpezi, luminile polare.

îi

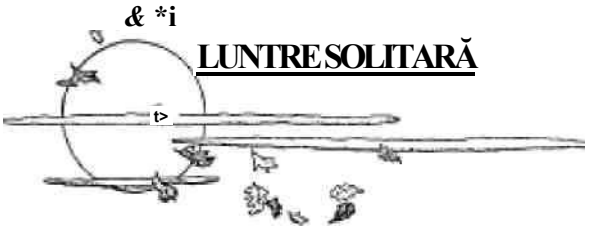

Rondelul harului

De bogãþia harului mã tem, Cã nu sunt vrednic de isprãvnicie, Mã tem ºi de rãscoala din pustie, De firul rãsucit pe-acelaºi ghem.

De vorba, aruncatã ca blestem Pentru ce-a fost ºi poate sã mai fie, De bogãþia harului mã tem, Cã nu sunt vrednic de isprãvnicie.

Din vasul plin într-una, Doamne, bem ªi frângem trupul Tãu ca pe-o lipie, ªi n-auzim Cuvântul ºi nu vrem Ca Lazãr, din mormânt sã mai învie.

De bogãþia harului mã tem.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondelul zborului

Spre nesfârºit, din început se-nalþã Ca arderea de literã-n cuvânt, Cu apele ce-mpart o dimineaþã Între botez ºi jertfa unui sfânt.

Prin naºterea ce-a fost sã fie viaþã, Zvâcnire-n goluri aprige de vânt, Spre nesfârºit, din început se-nalþã Ca arderea de literã-n cuvânt.

Când ochiul meu, ademenit de ceaþã, Sträbate firav veacul pe pãmânt, Asemuindu-mi spaima-n cutezanþã ªi plânsul orfic, unui straniu cânt,

Spre nesfârºit, din început se-nalþã.

U

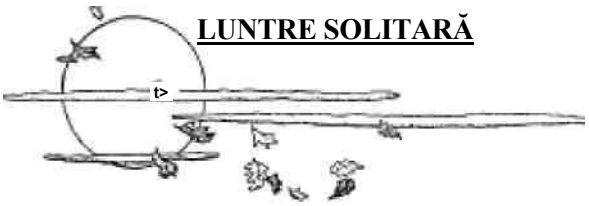

Rondelul nopţii de granit

Vitralii, frize, reci arcade ªi bolþi
rãsfrânte-n alte bolþi Cu reazime, ca
niºte colþi De hieroglife ºi tirade.

Orfevrãrii de crini, monade, Comori în
cripte de bigoþi, Vitralii, frize, reci
arcade ªi bolþi rãsfrânte-n alte bolþi.

Lumina-n dreptul cintrei cade Sub
unghiul spiþei de la roþi, Sculpturi de
paznici sacerdoþi, Vârtej de piatrã în
tornade.

Vitralii, frize, reci arcade.

GEORGE DUMITRU

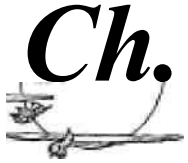

Rondelul podului de peste Jii

Peste pod, pe lângã Jii, Când
ajungi în Piaþa mare, Dai de-o
amplã adunare Lâng-un þarc,
de colivii.

Marfã-adusã de copii La vânat
de zburãtoare, Peste pod, pe
lângã Jii, Când ajungi în Piaþa
mare.

Preþul, n-ai cum sã-l mai ºtii,
Când rãspunsu-i o-ntrebare ªi
doar ei, cu-nfrigurare Cred cã
tu, îl poþi plãti.

Peste pod, pe lângã Jii.

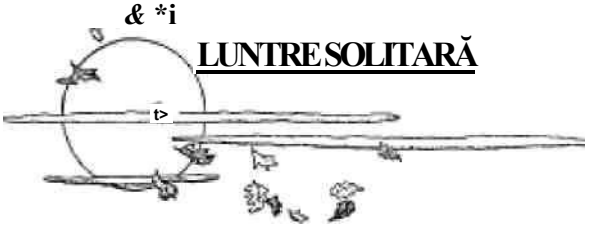

Rondelul florilor de gheaţă

Flori de gheaþã, flori de crin,
Albe flori, iubiri trecute,
Lacrimi strânse, nevãzute În
sertarul unui scrin.

Ca un gol de cer alpin
Rãsãriþi pe ne°tiute, Flori de
gheaþã, flori de crin, Albe
flori, iubiri trecute.

Astãzi, versul vi-l închin ªi pe
corzi de alãute, Clipele din
noapte vin, Visul drag sã mi-l
sãrute.

Flori de gheaþã, flori de crin.

îl

GEORGE DUMITRU

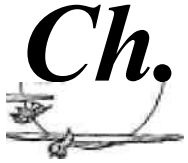

La casa cu balconul roz

La casa cu balconul roz, Arhanghelii domnesc în ciuturi ªi lunecã sub tãlpi de scuturi Albuºul florilor de boz.

Rãsar pedunculi de matroz, Podoabe smãlþuite-n luturi, La casa cu balconul roz, Arhanghelii domnesc în ciuturi.

Prin spaime trec regii irozi, Gemând pe laviþe de buturi, Cã n-am tãiat aripi de fluturi Sau vârcolacilor din cozi.

La casa cu balconul roz.

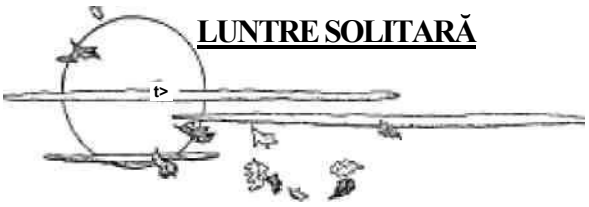

Treceam timid…

Treceam timid ºi neluat în seamã
De-a lungul unui mare bulevard,
Cu vechi actori de melodramã
Jucând într-un salon, cu biliard.

„Argonaut“ pentr-un pieptar de scamã,
„Angelic“ ºi intrus ca un bastard,
Treceam timid ºi neluat în seamã De-a
lungul unui mare bulevard.

ªi-am înþeles curând a lumii dramã
Supusã-acelui imanent hazard, Pe zebra
prinsã într-o anagramã, Mã aºteptau trei
„îngeri“ de smarald

Trecând timizi ºi neluaþi în seamã.

GEORGE DUMITRU

Rondelul credinţei

Întinde-þi masa în pustie Tu,
cel de lume lepãdat, Cãci dintre
toþi, eºti mai bogat Ca fiu ales
în veºnicie.

Podoaba ta-i credinþa vie,
Ogoru-n care-ai semãnat.
Întinde-þi masa în pustie
Tu, cel de lume lepãdat.

În vremile care-or sã fie, La
tronul milei judecat, Vei fi
gãsit, ca ºi Ilie, De corbi hrãnit
ºi-ndestulat.

Întinde-þi masa în pustie.

& *i
LUNTRE SOLITARĂ

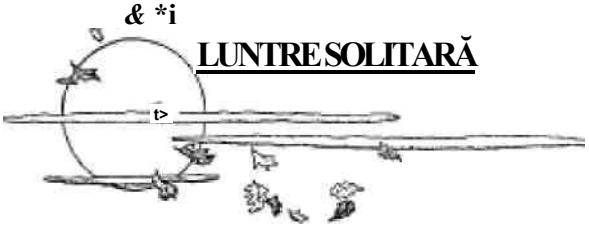

Rondelul viului deces

Pe Dante florentinul l-am ales,
Ca el sã pun infernul pe hârtie,
Sã-l prind în chingile unui proces
De ipocritã tragedie.

Sã-l vântur pânã la cules, Când o
sã-mi cearã vreo simbrie, Pe
Dante florentinul l-am ales, Ca el
sã pun infernul pe hârtie.

Absurd sã fie-acest demers?
Cumva o nouã-apostazie, Cum
dar sã zici cã nu-i deces Ce vezi
pe viu ºi-n pagini scrie,

Pe Dante florentinul l-am ales.

GEORGE DUMITRU

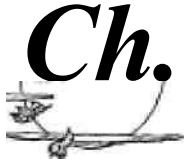

„În ochiul poftei sale“

(în amintirea poetului Tudor George)

Ce somn te-a prins „în ochiul poftei sale“,
Goleai „cinzeacul“ mestecând covrigi
Prin fundãtura unei mahalale, La umbra
prea înaltelor ferigi.

Te oblojeai scriind doar „pastorale“
Sonete, madrigaluri din arnici, Ce somn
te-a prins „în ochiul poftei sale“, Goleai
„cinzeacul“ mestecând covrigi.

Îþi lipãiau pe tãlpi niºte sandale
Târºindu-le printre valeþi ºi rigi,
„Singaporean“, cu… ape minerale
Stingeai grãtarul ºi-mpãrþeai trei mici.

Ce somn te-a prins „în ochiul poftei sale“.

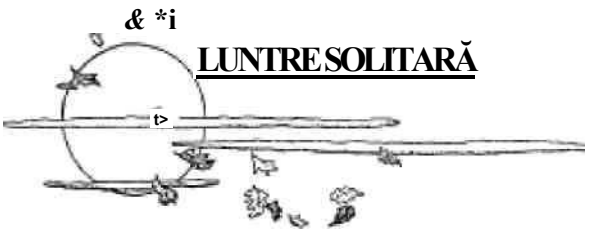

Rondelul nopţii de gală

„Priveºte! O noapte de galã“ Sub cerul
lucind de comori, N-ai timp sã trãieºti,
nici sã mori În ora aceasta astralã.

Se-nvârte un ax, o spiralã În
jocul secund de ninsori,
„Priveºte! O noapte de galã“
Sub cerul lucind de comori.

Mi-e dor de-o risipã totalã, De-un
aisberg, de-un zbor de cocori, De-
acelaºi impuls ca o boalã Ce trece prin
astre ºi pori,

„Priveºte! O noapte de galã“.

Ciclul IV

Rondelul curcanului

În roba lui de „magistrat“, Cu
ochii prin°i între mărgele,
Sedus de curcile rebele Î°i face
rondul prin „palat“.

ª i calcă aspru, apăsat Pe
vechile-i °i noi pingele, În roba
lui de „magistrat“, Cu ochii
prin°i între mărgele.

Un pumn de boabe aruncat Îl
trage-n þarcul cu nuiele,
Pledând mereu nevinovat
Printre răcani, la mantinele.

În roba lui de „magistrat“.

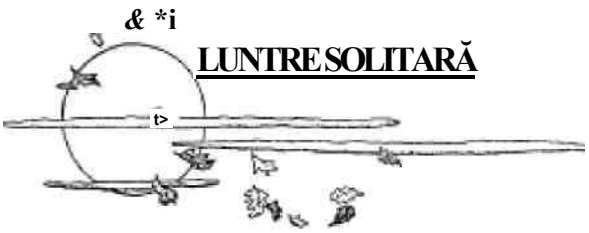

Rondelul scorpiei

La Bella Scorpia, augurii, Parfum
de galben mãr domnesc, E timpul
bun, sã-þi amintesc Preludiul
scump, al aventurii.

Cãci porþi în nuri dulceaþa murii ªi-
acel impuls, frivol, dantesc La
Bella Scorpia, augurii, Parfum de
galben mãr domnesc.

Auzi, în liniºtea pãdurii Iubirile
cum se-mplinesc, Poetul, doamnã,
sol ceresc Rostind prin vers, un
imn naturii.

La Bella Scorpia, augurii.

GEORGE DUMITRU

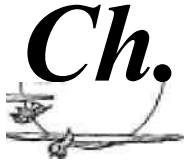

Rondelul pupezei

Aþi vãzut-o? Este gri ªi-are-un
moþ, o pãlãrie, Cântã-n tei
pentru copii Pãsãreasca
melodie.

Doar spre Toamnã, înspre vii
Zboarã ca o pãpãdie, Aþi
vãzut-o? Este gri ªi-are-un moþ,
o pãlãrie.

Glasul nu-i de ciocârlii, Nici nu
croncãne-n pustie, Tot repetã
do-re-mi Alte note nu mai ºtie,

Aþi vãzut-o? Este gri.

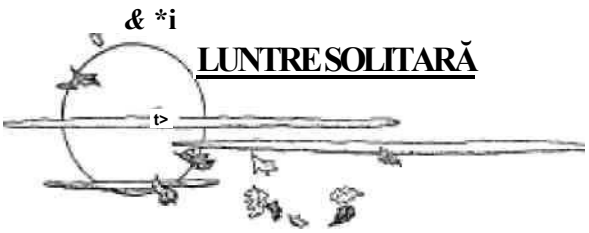

Rondelul sitarilor

Cu aripi moi ºi dantelate, Retraºi
prin arbori solitari, Mai mici, mai
potriviþi, mai mari, Sitarii-ºi au un
rol aparte.

În zboruri repezi, ºuierate,
Sunt cercetaºii mei hoinari,
Cu aripi moi ºi dantelate,
Retraºi prin arbori solitari.

ªi-mpart livada-n jumãtate,
Domeniul lor de „prinþi tâlhari“,
Dupã lãcuste, melci, bondari, Pe
care-i strâng în coºuri sparte.

Cu aripi moi ºi dantelate.

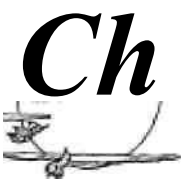

Rondelul berzelor

E vremea berzelor, fireºte, S-au adunat pe câmp la sfat Sã-mpartã grâul semãnat ªi bãlþile, cu pui de peºte.

În cuiburi, ziua clocoteºte, Se-ntinde aºternut curat, E vremea berzelor, fireºte, S-au adunat pe câmp la sfat.

ªi cum amurgul le-nsoþeºte, Odihna lor e-un semn ciudat ªi-nnoadã gâtul ca un cleºte Privind spre-acel picior cambrat.

E vremea berzelor, fireºte.

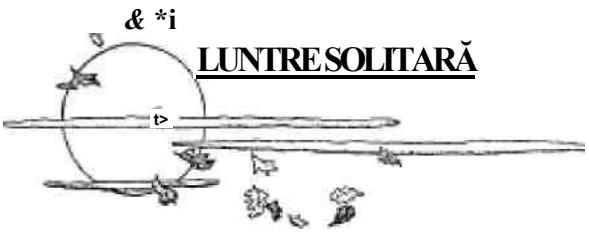

Rondelul vrăbiilor

Zburlite ca un ghem de sfoarã ªi
adunate pe sub grinzi, Te-
ntâmpinã când le… colinzi C-un
ciripit de… domniºoarã.

ªi foarte repede coboarã În luciul
apei din oglinzi, Zburlite ca un
ghem de sfoarã ªi adunate pe sub
grinzi.

Se-ntrec apoi ºi tot mãsoarã
ªiraguri groase de omizi, Ca nu
cumva în foc sã piarã Când
focurile le aprinzi,

Zburlite ca un ghem de sfoarã.

GEORGE DUMITRU

Rondelul cuibului

Pe unde negurile pier ªi muntele-i stãpân de-o viaþã, Din flori de colþ ºi cutezanþã Zãganu-ºi face cuib stingher.

ªi-n pieptul stâncii, lângã cer,
Înfige aripa semeaþã,
Pe unde negurile pier
ªi muntele-i stãpân de-o viaþã.

Destinul lui este-un mister, Dar de-l pãtrunzi, este-o povaþã, Când zboru-i unica speranþã De-a-ºi face cuib, într-un ungher.

Pe unde negurile pier.

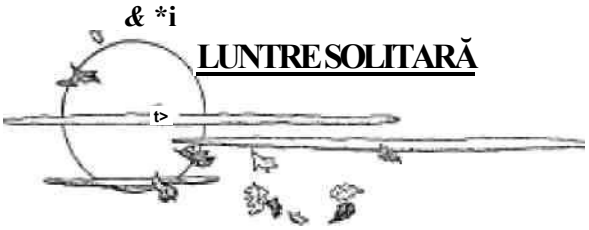

Rondelul puiului de rândunică

Pui golaº de rândunicã, Cât
un gãlbenuº de ou, Raza-þi
face un cadou ªi din cuiburi te
ridicã.

Pe sub streºini, fãrã fricã Sã
prinzi aripi ºi puf nou, Pui
golaº de rândunicã, Cât un
gãlbenuº de ou.

Vara trece, un ecou Îl auzi,
când geana-þi picã, Ca un
scutec în landou, Peste roiuri
de furnicã.

Pui golaº de rândunicã.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Rondelul fluturilor

Parcã n-ar fi ºi totuºi sunt
Rotunduri albe de inele,
Plutire magicã, cuvânt ªi darul
scump, inimii mele.

Comori de viaþã pe pãmânt,
Adeverind ºi cer ºi stele, Parcã
n-ar fi ºi totuºi sunt Rotunduri
albe de inele.

Cu florile au legãmânt Sã
prindã rod în clipe grele, Când
ploi nu cad, nu bate vânt, Pe
aripi duc ploi de mãrgele.

Parcã n-ar fi ºi totuºi sunt.

\0l

Rondelul melcului

Ascuns prin ierburi, melc plãpând,
Tot cãlãtor fãrã de þintã, Doar
raza lunii te alintã În adierile de
vânt.

Nu-þi þine nimeni loc sau rând, În
lumea ta, nu eºti ispitã, Ascuns
prin ierburi, melc plãpând, Tot
cãlãtor fãrã de þintã.

Din leagãn porþi un singur gând,
Ca o teribilã ursitã, Sã urci un
munte, mai curând Decât sã pieri,
cãlcat de-o vitã

Ascuns prin ierburi, melc plãpând.

GEORGE DUMITRU

Rondelul motanului

Îl °tiu de mic, are un semn Sub ochiul drept, ca o mãrgicã, Se caþãrã pe orice lemn Din prispa casei, fãrã fricã.

Îi plac prãjeli, cu untdelemn, Se strâmbã ca orice pisicã, Îl °tiu de mic, are un semn Sub ochiul drept, ca o mãrgicã.

ªi e distant, °i e solemn, ªi mofturos la o adicã, Când de niciunde nu-i mai picã ªi toarce fãrã vreun îndemn.

Îl °tiu de mic, are un semn.

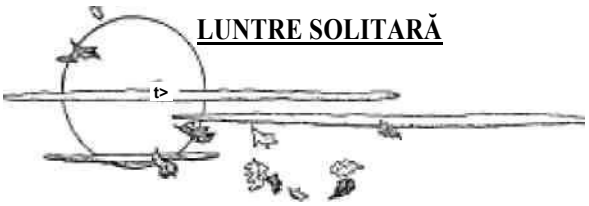

Rondelul cocoşului

Model desãvârºit, grandoare,
Pestriþ la aripi, pintenat, Se miºcã-
n vechiul, nou regat Cu-o
dezarmantã-ndemânare.

ªi pentru toate-i sãrbãtoare Sã-i
facã voia-n orice „pat“, Model
desãvârºit, grandoare, Pestriþ la
aripi, pintenat.

Dar vai, ce tristã arãtare, Zburlit în
lupta c-un argat I-au mai cãzut din
aripioare ªi iatã-l singur ºi uitat.

Model desãvârºit, grandoare.

GEORGE DUMITRU

Pe nume, Fulger…

Pe nume, Fulger îl strigam, Se-
apropia în umbra serii ªi tot
creºtea ºi-l aºteptam ªi necheza,
sã nu mã sperii.

Ca doi copii, de lângã geam
Ne sãrutau cu floare merii,
Pe nume, Fulger îl strigam,
Se-apropia în umbra serii.

Sub ochii blânzi, un nod de ham
Lãsa mereu urma durerii, Cu
palma locul îl feream Sã nu-l
pãtrundã musca verii.

Pe nume, Fulger îl strigam.

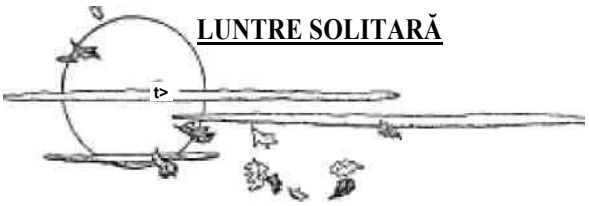

Ce suntem oare…

Ce suntem oare, gâze, viermi
Dejecþi-n hoituri camuflate, De tot
murim, când Tu ne chemi Fãcând
þărânelor dreptate.

Te-aud cum cauþi ºi cum gemi
Printre cocioabe ºi palate, Ce
suntem oare, gâze, viermi Dejecþi-
n hoituri camuflate.

Bolnavi de viaþã ne blestemi Cu
rãzvrãtiri necugetate ªi parcã,
Doamne, Te ºi temi Sã n-apucãm
spre alte… sate.

Ce suntem oare, gâze, viermi.

GEORGE DUMITRU

—* ar

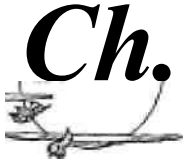

Rondelul transuman - poetului Lazăr Popescu -

„Obscuritãþi la Heraclit“? Ce vorbe
spui acum, poete, Ca ºi cum zborul
de egrete Ar fi un fâlfâit... coclit.

Un fel de abur otrãvit Peste
Brânduºi ºi violete, „Obscuritãþi la
Heraclit“? Ce vorbe spui acum,
poete.

Reconvertind în om un mit ªi-n
voluptãþi porniri ascete, Cuvântul
sparge pe-ndelete Coasa-ndoielii,
ca un zid.

„Obscuritãþi la Heraclit“?

\0Î

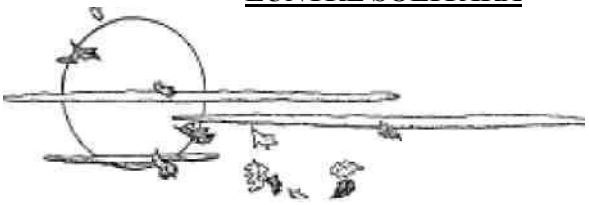

Sonete
Ciclul I

Sonetul amăgirii

Duh de neputinþã-ndemnul Celui prins în laþ de corb, Vameº sub cuvânt ºi orb Împrejur tãiat cu semnul.

Gândurile vieþii-i sorb Lauda ca untdelemnul, Slobozind din copcã lemnul Între chipuri reci, de morb.

Cãrui Dumnezeu se-nchinã Þinând legea sub obroc, Fericirile la cinã Într-un ram de busuioc, Înãlþând spre amãgire Doar lumeasca lui zidire.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Ce vreme, Doamne

A cui mai eºti, sãrmanã þarã, ªi
cãror dumnezei te-nchini,
Nelegiuirea te mãsoarã Sã-þi
punã vinclele de spini.

„Profeþi“, cu vorba de ocarã ªi
cu simbrie la strãini, Îþi vând
feciorii Maicã Þarã Sub
jurãminte de „creºtini“.

Ce vreme, Doamne, ce urgie, Sigiliul fiarei îl
purtãm, Pe Cel ce dintre noi învie Din inimã,
Îl lepãdãm ªi-L rãstignim, a câta oarã, Între
tâlhari, sãrmanã Þarã. 110

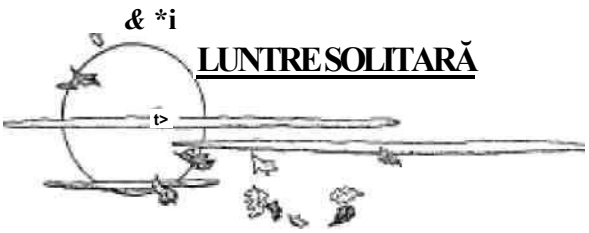

Sonet electoral

În plovãre, nebãnuit canon, Noi îi
vedem cu panglici tricolore, Vorbind un
dialect de prin… Azore Grãbiþi ca-
nverºunatul machedon.

Cuvântul spus vibreazã ca un ton,
„Actorii“ cer un vot acestei ore
Reverberând acutele sonore Într-un
pamflet, jucat la „Odeon“.

Cu mantie, cu spadã ºi alice Toþi guºterii
au gulere cu vergi, Lagidele prinþese
Berenice Îi vor tocmi ca robi, la tuaregi
ªi rând cu rând accentul pe simbrie Îi
numãrã sub vechea… pãlãrie.

GEORGE DUMITRU

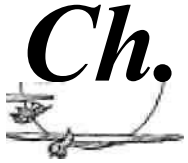

Un timp damnat

Un timp damnat, repudiat de astre,
Fecund în felul sãu ca un tãun, Cu
glasul „înþeleptului nebun“ Pãtrunde
dogma existenþei noastre.

ªi-nsufleþind rigori, prin guri de tun
Înalþã tronul peste zãri albastre,
Perpetuând enciclice dezastre Sub
coaja pârguitã de alun.

O! câtã mãrginitã resemnare În
jurul meu revarsã anotimpul ªi cum
slujeºte demonul, Olimpul La
cãpãtâiul zodiei barbare.

Destin, himerã, jalnicã ursitã Tu
treci prin noi, copitele de vitã.

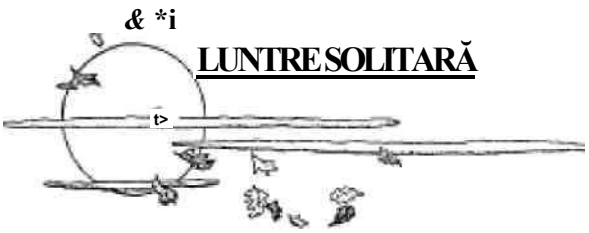

Sonet solitar

Gânduri stranii din þinutul
Hindului atins de graþii,
Pierito are constelaþii Ca
virtutea ºi cuvântul.

Voi mi-aþi înlesnit avântul
Trecând graniþe ºi spaþii, În
vârtejul de oraþii Risipindu-
mi începutul.

Precum mielul dus la stânã,
Sufletul flãmând mai soarbe
Din serafica fântânã,
Adevãrurile oarbe,
Încercând sã mã sugrume,
Gândului de nu-i dau nume.

Un timp absurd

Un timp absurd, ce poticnire,
Plevuºca vremii, urcã-n stal Cu
mãºti, peruci de carnaval Într-o
perpetuã orbire.

Minciuna n-are vreun hotar,
Trufaªã, soarbe din potire Durere,
lacrimã, iubire Cu aroganþã de
samsar.

Loveºte, Doamne, duhul lor, Cãci sunt strãini de neam ºi þarã ªi pacea þării o doboarã Sleind sãmânþa din ogor. Dreptatea Ta cu noi sã fie „La Lege ºi la mărturie“. 114

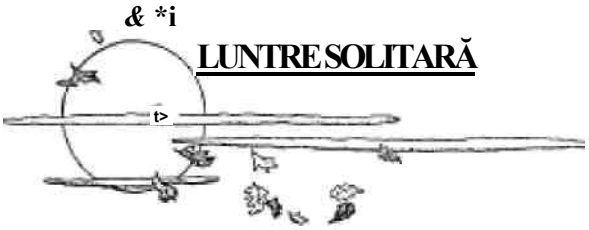

Sonetul firii pământeşti

Prin gândurile firii pãmânteºti, Ne lepãdãm de lege ºi credinþã ªi cãutãm în noi o biruinþã, Un semn al înãlþării omeneºti.

Fãþarnicã ºi rãzvrãtitã fiinþã, Sigiliul morþii veºnic îl primeºti ªi-n întuneric, te-nsoþeºti Cu cel adeverit în neputinþã.

Când viaþa ta, se nãruie-n ispitã Ca temelia casei pe nisip, Ridicã-þi ochii, inima zdrobitã Fãcând din Cruce singurul tãu chip ªi-n adevãr, cu lacrimã te-nchinã Celui ce stã, de-a pururi în luminã.

GEORGE DUMITRU

Aruncarea pietrei

„Deºertãciune, goanã dupã vânt“ Miez putrezit în coajã de ruginã, Pe unde-au fost pedunculi de luminã A mai rãmas doar zgurã pe pãmânt.

Ascunºi ca Dioscurii în cuvânt, Închipuim o naºtere divinã Din care ne alegem cu o cinã ªi c-un nostalgic, ludic, legãmânt.

Dar ºarpele trãieºte-n orice sân ªi-n locul rânduit de judecatã, Fãrãdelegea-i singurul stãpân, Iar aruncarea pietrei, drept rãsplatã.

Sunt zilele adaos de mânie Sãmânþã pentru hidrã ºi trufie.

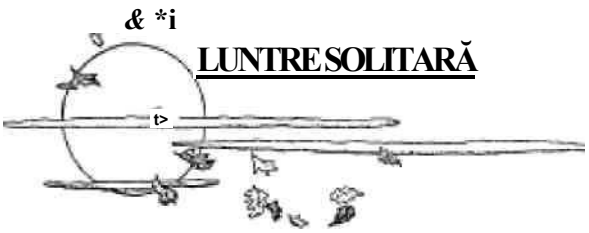

Nu pregeta

Ne este datã ca o provocare
Înþelepciunea fãrã pãrtinire, Pentru
zidirea vieþii în iubire Uºor de-
nduplecat ºi plinã de-ndurare.

Pe calea-ngustã cãtre mântuire, Ferit de
foc, de sabie ºi de vâltoare, În ceasul
greu, ieºi-va din strânsoare Doar cel ce
va purta aceastã fire.

Când muºcãtura viperei ajunge În
inima plãpândã ºi uºoarã ªi umple
uitãtura ta cu sânge Nu pregeta,
credinþa þi-o mãsoarã Statornic la
impulsul din pustie, Cãci Domnul a
vorbit, cãtre Ilie.

GEORGE DUMITRU

O lume cu haiduci

Când totu-i ruinã ºi trufie ªi
mor creºtinii fãrã cruci,
Aleg o lume cu haiduci Ca
legea lor sã reînvie.

Opriþi funesta tragedie, Pe
hoþi legaþi-i în butuci,
Nebuni, cohorte de uituci
Spurcarã sfânta datorie.

Ca ºarpele aleg cãlcâiul ªi ies orbiþi la
drumul mare, În alfabetul lor, întâiul
Cloceºte-n ou o rãzbunare.

Sã-i judeci, Doamne, cu dreptate,
Rãsplata-n inimã s-o poarte.

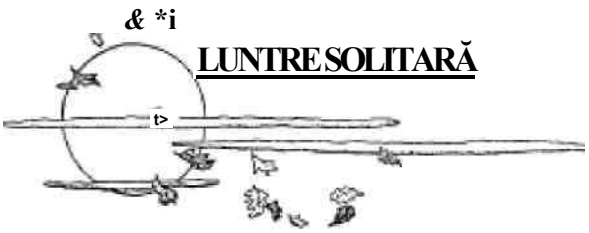

Spre-acel meleag

Nu da plãcerii-nºelãtoarea trudã De nu cunoºti mãsura împlinirii ªi cer visând, ascunzi privirii Trãirea îndoielnicã ºi crudã.

Spre-acel meleag eteric al iubirii De dincolo de negura zãludã, Nu-i chip de om, ureche sã audã Nici ochi, sã-mpartã frumuseþea firii.

Dovezi mai grãitoare poartã-n sine Acel clarvãzãtor din steaua bolþii, Ce-ºi apãrã comorile divine Strãfulgerând cu foc puterea sorþii ªi pune între viciu ºi virtute, Orgolii efemere ºi oculte.

GEORGE DUMITRU

În Altis coroane de regi

Când scrii un sonet despre greci,
Apleacã-þi urechea pe lirã, S-auzi
cum trecutul respirã În runele lucii
ºi reci.

Cu cerbul sã urci pe poteci, Pe
stânca vibrând ca o spirã, Sã-i vezi
pe eroi cum înºirã În Altis, coroane
de regi.

Apoi, din matricea cu zei Alege un
zbor de egretã, Un punct cardinal pe
planetã Sarphedon, nãscut din ahei.

Triaºti, desigur îi socot Pe
Pindar, Platon, Herodot.

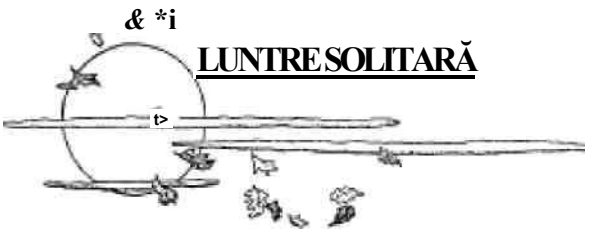

Asemeni timp

Ce timp parºiv, ca iedera coboarã,
Cu clop de fariseu ºi moþ strãin,
Îþi lasã-n gurã zeamã de pelin ªi-n
casã sãrãcia, drept povarã.

La început, cu ramuri de mãslin
Colindã peste vatrã, peste þarã,
Apoi, necruþãtor, un androgin Îþi
furã locul, legea ta primarã.

Muºcând, ca hidra, noaptea, pe furiº,
Asemeni timp ne-a otrãvit pãmântul,
Cerând tainul morþii ca bacºiº Când,
peste toate, se-mplinea Cuvântul.

Nãpastã s-o numesc, blestem, ocarã,
Aceste vremi din temelii doboarã.

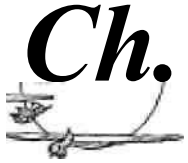

Ciclul II

La Ţebea

Veniþi la Þebea, sã-mplinim Un legãmânt pentru credinþã, „Voi, cei de-o lege ºi de-o fiinþã“ Ostaºii neamului sã fim.

Cãci vrerea noastrã-i cu putinþã, Prin rostul vieþii, sã-i zidim Altarul jertfelor, sublim Cu lacrimã ºi suferinþã.

În coasta muntelui, în locul Pe unde Craiul a trecut, Nepoþii poartã-n inimi focul ªi-l vãd pe Cel de nevãzut, Sub lemnul tare al ulucii Urcând alãturi, drumul Crucii.

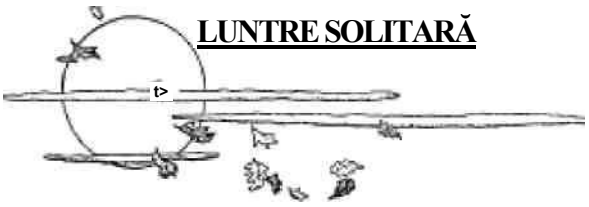

Sonetul toamnei

Belºug în vii cu diamante ªi bronz
topit în miez de cearã, În bolerouri
de bacante Lumini suave ne-
nconjoarã.

ªi-n licãrul fecund, de rouã, Un
scenograf, artist de geniu, Aºeazã
vechea lume nouã Ca pe-un grãunte
de seleniu.

Ce lege, ce profund omagiu Acestei
împliniri a lunii, În podgorie un
carnagiu De mirodenii ºi petunii.

Oracol împlinind destinul, În
amforã domneºte vinul.

GEORGE DUMITRU

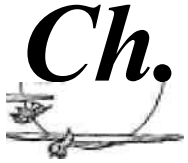

La judecăţile de pace

Semeþ, cu roba prinsã-n ace,
Arhontele judecãtor Intra, ca orice
muritor, În colbul criptelor vorace.

ªi se-auzea, ca un cocor, Din piaþã-o
trâmbiþã tenace, Chemând slujbaº ºi
negustor La judecãþile de pace.

Pe chei, în templu ºi la porþi, Jucau
buimaci hellanodicii, Trãgând
tunicile la sorþi ªi ospãtându-se-n
delicii, Cu chingile din stropi de
ploaie Legau un zeu ca sã-l jupoaie.

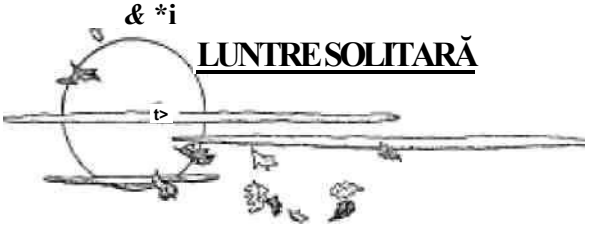

Tiranul demon *Eroilor*

olimpiadelor antice

Scotussa-n poalã de Olimp,
Cetate-atinsã de urgie, De moarte
nu mai are timp Nici numele sã
ºi-l mai scrie.

Tiranul demon, la mânie A stors
otravã dintr-un ghimp, Spurcând
arenele sub nimb ªi falsul sânge
din mumie.

Ca Polydamas în pancraþiu, Pe
soclu devorând fãptura, În alte
lumi ºi în alt spaþiu Eroii-ºi
leapãdã armura ªi-ntr-un profund
ºi cald omagiu, Ajung sã piarã în
carnagiu.

GEORGE DUMITRU

Sonet baroc

- lui Octavian Paler -

Baroc îmi spui, cã mi-ar fi vorba, scrisul,
Obositor excesul de rigoare, Aº fi
ursuz la chip, la-nfãþiºare ªi îndoielnic
chiar mi-o fi ºi visul.

Robit oricum, acelor cãlindare, Aº
roboti din greu, precum proscrisul, Aº
cuteza sã descifrez abisul La sãrbãtoarea
ocnelor de sare.

Îmi spui sã mai rãmân urcat pe schelã,
Sã-mi fulgere prin ochi plãpânda razã
Sã leg c-un laþ un capãt de atelã, Cu
celãlalt ignobila amiazã ªi sã trãiesc
credinþa ce mã duce, Alãturea de slovã
ºi de Cruce.

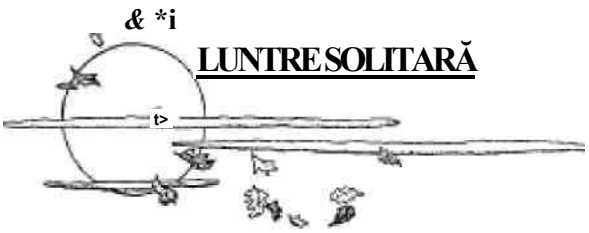

Amiezi de bronz

La porþile Eburne m-oi întoarce, Þinutul
sã-l mai trec, deprins cu locul, Pe unde
Zevs îºi mai aprinde focul, Incendiind
augusta lumii pace.

Amiezi de bronz prin pieþele sãrace ªi-
acel papirus grec, orbind norocul Pe
care chiar de-l lãnþuieºte jocul,
Înrãmuraþii cerbi îl vor desface.

Ar fi de-ajuns lucirea stelei, una,
Ca pasu-mi spelb, din umbrã sã-l desprindã
Exoticul tumult, grãbind furtuna
Sã-mi cearã ochiul stins, dintr-o oglindã,
Adeverind de-acum, cã Zevs ne poartã
Legaþi prin literã, de-aceiaºi soartã.

GEORGE DUMITRU

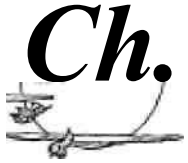

Odihna pietrei

Odihna pietrei, abur din abis, Un clocot
în cazanele stelare, Deschise rãni,
adulmecã-n dogoare Absconsul formei,
irealul vis.

Pe striuri adâncite de tumoare,
Acelaºi herb de sacerdot proscris
Crucificat în ochiuri de iris Îºi
lepãda funesta-nfãþiºare.

Rãsfrânt în apele sãlcii de noapte, Cu mii de braþe
strânse la un loc, Ca ºi cum toate-or fi cu miezuri
coapte, Un arbore se ridica din foc, Pe malul sterp
rotindu-ºi grav coroana, Pãrea un sfânt ce sãruta
icoana. *1$*

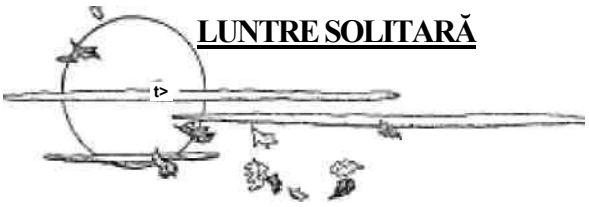

Ca un strigăt

Vânturi oarbe, vânturi reci,
Trec prin naºterile bolþii,
Ascuþindu-li-se colþii În
totemuri de azteci.

ªi din avuþia nopþii Îºi fac
cuiburi în poteci, Printre
colonii de melci Răspândind
duhoarea morþii.

Doar albastrul mai rãmâne
Prefirat în ochiul trist,
Veºnicia sã-l adune De pe
crucile lui Crist, Ca un strigãt
din pustie, Pentru cel ce nu Te
ºtie.

GEORGE DUMITRU

Sonet autumnal

Vântule, de cine-ntrebi Când prin
crengi þi-apropii glasul, Mãsurând
umbrei necazul Cu descântece de
ierbi.

Nimeni nu-þi vãzu obrazul, Nici
privirea când o fierbi, Cãutând
un pui de cerbi, Luminos,
precum topazul.

Omule, nu-mi stã-n putinþã Sã-þi rãspund la
întrebare, Mã descopãr prin credinþã Tu, prin firea-
þi schimbãtoare Ordonându-ne în haos Într-un
necurmat adaos. 130

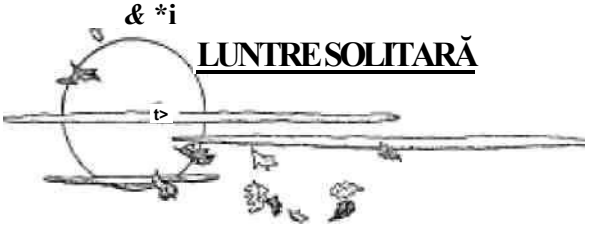

Sonetul ţărmului

Voi, ape dulci, ce ocrotirãþi schimbul
Italicului þãrm, cu þãrmul maur ªi-
mpodobirãþi frunzele de laur Pentru
coroana care-o poartã Tibrul.

Aduceþi lumii nesecat tezaur, Nu doar
uscatul ciot ce-mpinge limbul, Ci
semnul Romei, care-ºi poartã nimbul Cu
meºteºug de onix ºi de aur.

Doar cei hrãniþi, hrãniþi de apã,
Putea-vor sã urmeze gândul, Cãci
faima muritoare-i scapã De haos,
când le vine rândul ªi-ndatoraþi
pentru vecie, Din ape dulci îºi trag
simbrie.

GEORGE DUMITRU

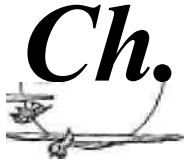

Sonet în septembrie

Septembrie, mirific dar, În
arhitravele luminã, Se coace
bobul de afinã Ca un Vezuviu
selenar.

ªi zborul orfic de albinã
Îngãduie câte-un hotar Pe
care-l caut în zadar Din locul
rânduit la cinã.

Cu meºteºug, turnat în aur,
Detaliu clasic, de castel, Din
lobul unui capitel Mãsoarã
vãmile, un graur. ªi-n alchimii,
culori difuze Petrec în dansuri
andaluze.

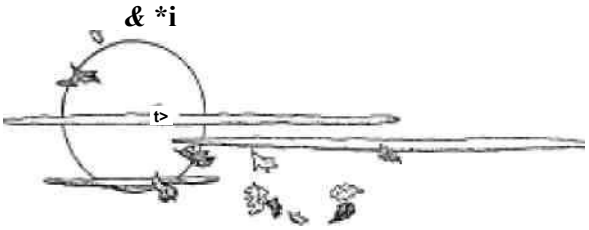

Sonet în lagună

Idee, umbrã-nºelãtoare, În cuibul
tãu mi-am ostenit tumultul Sporind
puterea care naºte cultul Dintr-un
arpegiu, sau dintr-o vâltoare.

ªi biruit de faima-þi rãpitoare, Îmi
cheltuiam orbeºte împrumutul Tãind
lãstarii, care-ºi luau avântul ªi-i
numãram pe zei la cingãtoare.

Asemeni unduioaselor lagune, În
golul din arcadã-ºi aflã plânsul ªi
fulgerul, cãci începu sã tune Când
slobozi chiar flacãra dintr-însul Prin
rãnile adânci ca niºte falii, Trecând
ogarii nopþii ca tâlharii.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Sonetul florilor

Alege-n luna lui florar Sonetul,
graþie divinã, Miracol cosmic de
luminã ªi verb în campusul
primar.

Miºcarea rimelor deplinã,
Cutreierã ca un hoinar Un
teritoriu selenar, Cu ascunziºuri
de felinã.

ªi-n acest timp, din calendar Se
scurge clipa cristalinã Ca
lacrima de pe retinã, În drumu-i
lung, cãtre calvar.

Cu inocentã-nchipuire, Sonetu-i
umbrã ºi iubire.

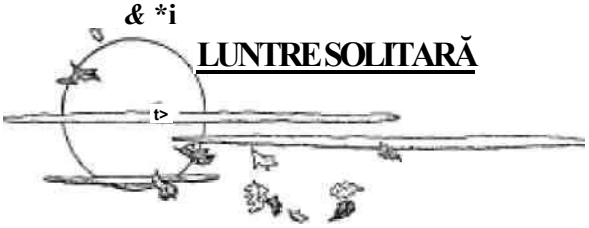

Sonet pentru Bobiţă

Ochi de mur, codiþã surã,
Pas în doi, uºor grãbit, Pe
Bobiþã l-am numit Un cãþel
de rasã purã.

Lunecos ca un „bandit“ ªi
ºtrengar peste mãsurã,
Are-un dinte spart în gurã -
Moºtenire de iubit.

Sub ureche, un cercel
Colorat, rubin în soare,
Îl impune ca model
Pentru trupa viitoare,
Risipind cu demnitate
Orice os de… caritate.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Sonetul ideii

Liguric foc de aºchie vandalã,
Fecund seism, monadã cãlãuzã, Sub
clopotul mirific, de meduzã
Zvâcneºte harpia, monumentalã.

Colþ alb înfipt în pântecul ecluzã,
Corniºe de luminã catedralã
Hrãnitã-n prânz cu arºiþã carnalã,
Pomonã protectoare ºi lehuzã.

Ca rãdãcina firului de iarbã,
Pãtrunzi urzeala tainicelor zeghe,
Mãsurã a miºcãrii veºnic oarbã,
Fecioara mea de liniºte ºi veghe, Îþi
împlinesc poruncile celeste, Fãrã sã
dau cuvântului de veste.

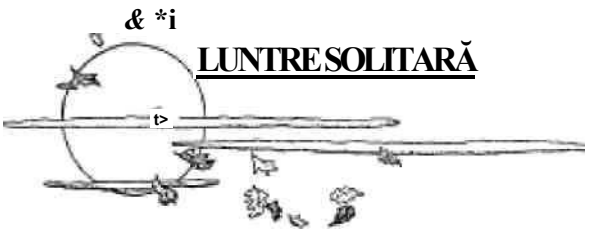

Sonetul cuibului

Cuib ascuns, cu pui de dropii
Ca silabele-n cuvânt, Sub
lãstari uscaþi de vânt, Umpli
marginile gropii.

ªi prin triluri vagi de cânt,
Numeri spicele ºi snopii În
luminã, când apropii
Fulgerele de pãmânt.

Ce mireasmã mã îmbie
Sã trec miriºtea hai-hui ªi
s-apuc pe lângã vie,
Înspre locul nimãnui,
Unde umbra ta apasã
Puii, ocoliþi de coasã.

GEORGE DUMITRU

Priveşte florile

Priveºte florile, divina hartã A celui
care poartã-n sine cerul Acoperind
sub legi misterul Luminii,
proslãvita-i artã.

Nu cãuta doar efemerul Pentru
trãirea ta deºartã, Când ochiul tãu,
acum te ceartã Slãbindu-þi liniºtea ºi
zelul.

Prin flori, înalþã-o rugãciune, Sã te
apropii de izvoare, Cãci pentru tine,
o minune Se-aratã-n mugurul de
floare ªi prin nãdejdea vieþii sfinte
Tu eºti ales, de mai-nainte.

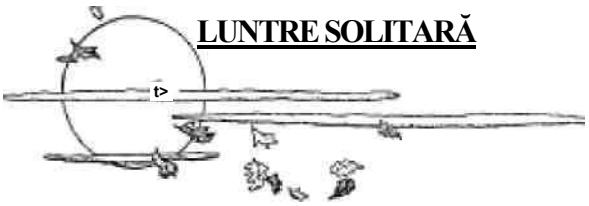

Îmbrăţişarea clipei

Din ce sorginte îþi mai tragi puterea,
Când locuieºti ca pasărea, oriunde, În
locul unde gloria pătrunde Sub semnul
rimei, celebrând durerea.

Vlăstar ales, pornirile-þi fecunde Din
clocotul ce ispiteºte vrerea Desăvârºind
amurgul ºi-nvierea, Cu spaimele acestei
lumi răspunde.

A cui răsplată să primeºti, când puntea
Agaþă malul tremurând isteric ªi semnul
nopþii îþi împarte fruntea Între abis ºi
fulgerul feeric.

O! Pieritoare faimă, chip, nălucă,
Îmbrăþiºarea clipei, te usucă.

GEORGE DUMITRU

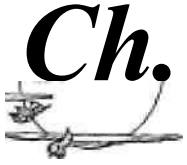

La nuci

Participanþilor la Festivalul de poezie „Serile la Brãdiceni“

La nuci, printre coperþi de carte ªi
ciopârtani cât pãlãria, Încerc lichidului
tãria Având, ca sprijin, douã toarte

De canã-n pântec cât gulia, Cu
smalþ intrus la Belle-Arte, Sãrit
la guler într-o parte ªi rãsucit
cum este vria.

Doi ochi de murã, scoºi din foc, Lãstuni
de noapte îºi fac rondul ªi mã zoresc cu
busuioc Sã las ºi cana, ºi „norodul“.

ªi, precum Iason scos din fire,
Uit de porunci ºi… mãnãstire.

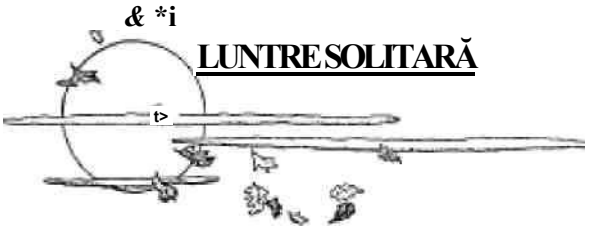

La Brădiceni

La Brãdiceni, lângã pojere, Am
pus o piatrã, semn în spaþiu, Cu
bucurie ºi nesaþiu, Cum legea
locului o cere.

ªi ascultându-l pe Horaþiu
(maestrul slovelor severe)
Simt fãrã margini o putere
Ca luptãtorul în pancraþiu.

ªi, rând pe rând, opresc furtuna,
Ridic un castru, o spiralã, Un
verb, o rimã bicefalã Plãtind
luntraºului arvuna.

Miracol, timp sublim, becherul
La Brãdiceni invocã cerul.

GEORGE DUMITRU

—* ar

Mă trag din zei

Mă trag din zei, de bunã seamã,
Altfel n-aº mai avea un rost, S-ar
ridica imperbul cost Pentru
augurica reclamã.

ªi-mpins spre-acel final anost, Cu
paºaport trecând o vamã, Mã-ntreb, de
fapt, dacã n-am fost Doar nota terminus
din gamã.

Mereu din moºtenire pierd Dezinvoltura zeitãþii,
Atunci când euforic cred În mistica ereditãþii ªi ne-
mpãcat cu veºnicia, Spre toamnã-am sã-mi plãtesc
chiria. \4l

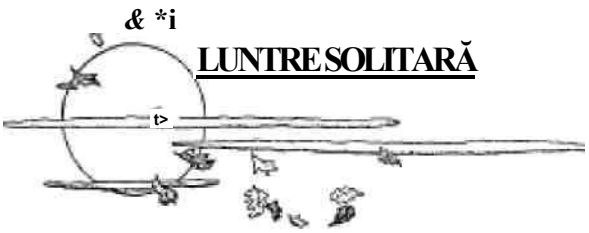

Materne luturi

Palpitã-adânc fragila mea meduzã, De
parcã-un vânt din stepele asire Porni, ca
prin tentaculi sã-i înºire Harponul ochi,
în graba lui confuzã.

ªi-acest pulmon încearcã sã respire,
Spre astre fulgerând o archebuzã Cât
adierea pliului de frunzã, Ori clipa
coaptã-n scurta ei sclipire.

Materne laturi, iarna mea virginã, Tu,
cer, ce-mi dai acum un trup de rouã ªi
versului, mirifica luminã ªi geamãn
chip cu moartea pe din douã De mai
strãbat acelaºi cerc, inundã Prin
marmurã durerea mea profundã.

GEORGE DUMITRU

Semeţul turn

Semeþul turn, corniºa lui bogatã, Ca un valtrap acoperind piciorul, Printre ai sãi îºi merita onorul De-a fi nimbat, la treapta mai înaltã.

Se-ncumeta în spaþii largi ca norul, Tãind prin bolþi direcþia secantã, Netemãtor de vreun recul în pantã Ori de vreun tunet, slobozind priponul.

Dar vai, acolo jos la-ncheieturã,
Un fir de iederã, o scamã verde
Se aduna, creºtea ca o arsurã
Lãrgind spãrtura-n timp, pentru a-l pierde
ªi astfel, din armura lui de piatrã
N-a mai rãmas decât un loc de vatrã.

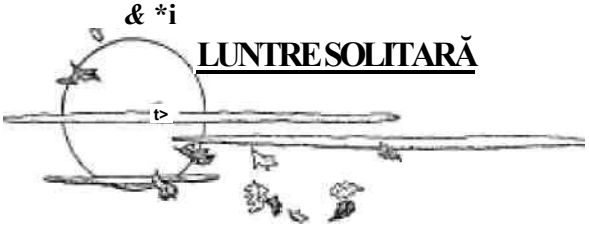

Sonetul lacrimei

Vin lupii, Doamne, lupii suri
Pe scaune de judecatã ªi
semnul fiarei se aratã Ca un
sigiliu pe fãpturi.

Au vremea lor, nemãsuratã,
Ca un incendiu în pãduri ªi-n
dreptul fiecãrei guri Pun
legea firii, drept rãsplatã.

Opreºte, Doamne-n mila Ta
Prãpãdul care curmã viaþa ªi
nu-i lua robului speranþa
Lãsându-i moºtenirea grea.

Prin jertfa Mielului la Cruce
Fã lacrima sã se usuce.

GEORGE DUMITRU

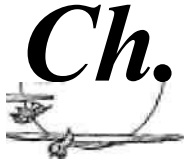

Sonetul salciei

Salcie cu plete lungi, Ce
blesteme nu te lasã Sã-þi faci
nuntã de mireasã, Lãcrãmile
sã-þi alungi.

[a]i-nflorind, ca o crãiasã Peste
tufele de rugi, Pune-þi rochia
cu dungi Sã fii, doamna mea,
frumoasã.

Mã uimesc a tale plângeri
Tremurul ce mã-nconjoarã,
Doamne, prin cuvânt de îngeri
Pune-n versul meu, vioarã,
Harul sfânt, cum se cuvine Sã
coboare de la Tine.

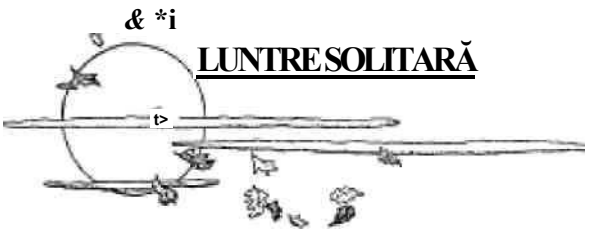

La Tine, Doamne

Dar sus e cerul, casa mea stelarã,
Acolo sã mã-ntorc, Te rog, Pãrinte,
Unde trãiesc, pãcatul mã doboarã
Incendiind divina mea sorginte.

Alerg ca pruncul, cel fãrã de minte,
Dupã nãluci, închipuiri de cearã ªi simt
mirosul clipelor în narã, Un colcãit de
pofte ºi ispite.

Cu sufletul pustiu fãrã luminã, La Tine,
Doamne, îmi gãsesc izvorul ªi frâng un
dumicat la Sfânta Cinã ªi-ndrept, spre
cruce, ochiul ºi piciorul.

Tu singur, Doamne, eºti fãrã de moarte,
Iubirea Ta, spre casã sã mã poarte.

GEORGE DUMITRU

Sonetul integralei

Deschisã banderilã spre zonele abstracte,
Absidã orbitalã de lunecuº banal, Amorfa
existenþã, embrionalul val O rumegã
bucolic în prânz de cataracte.

ªi-n friza fascinatã de pântecul astral
Senzorialã urmã de panglici înnodate
Dispare, irealã idilã-a Cãii Lacte Cu
marginea întoarsã a coamelor de cal.

În pliul scoarþei urcã tãiºul spadei albe,
Rug arctic de ispitã, în fãlci devorã spire
Incandescente roiuri, ca fluturii din salbe.

Ascetul timp impune din zodia fecioarã
Miºcarea absolutã, felina mistuire,
Impactul matematic, ce trebuie sã doarã.

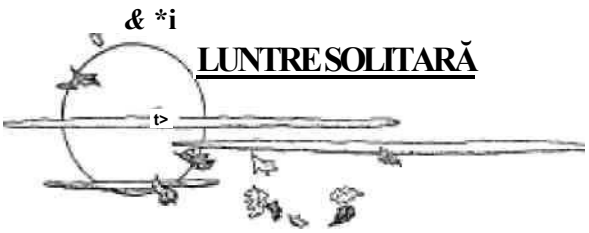

Sonet

Mãrite chin al naºterilor mele,
Centurion vremelnicului castru,
Rãmâi de veghe pãzitor sihastru
Corãbier la prova slutei vele.

Din dumicatul azimei albastru
Muºcai neobosit, pândit de iele ªi
amãgit, cu fascii de nuiele Lovii
statuii torsul de-alabastru.

Beteagul prag al graniþelor sfinte,
N-am sã apuc sã-l trec vreodatã,
Popas sã fac aducerii-aminte ªi
stãpânind de-a lungul drumul, În
marginile moi de vatã Hambarele
mi-or aduna uiumul.

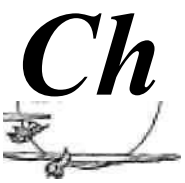

Sonet hermeneutic

Era pe vremea când eram
Silabã, sunet ºi culoare,
Treime astfel nãscãtoare În
templul zeului Hiram.

ªi-atins de raza cãlãtoare, Acestei
lumi profetizam Un timp -
cuvânt, pretins balsam Pe rana
cauzei primare.

Dar vai, un preþios avânt, Pornit
din aºchia vandalã, Se stinse-n
pragul unui gând, În spaima
fiinþei, ancestralã Transfigurând
hipnotic miezul Credinþei,
dogmelor ºi crezul.

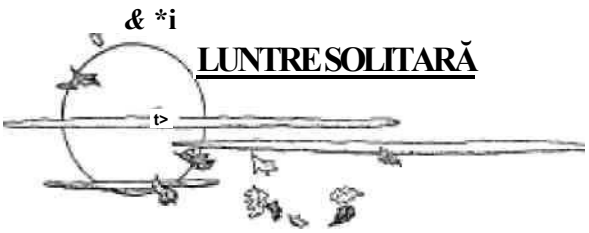

Închinare

Dã-mi, Doamne,-acel impuls primar, Sã ies din mijlocul robiei Ca fiu ales al veºniciei ªi martor Crucii la Calvar.

Sã-nchin un imn al bucuriei
Cãci ruga n-a fost în zadar,
Iar jugul Tãu, odihnã, Har ªi
scut ºi pavãzã mâniei.

Când lumea piere în pãcat Cu ochiu-ngreunat de sânge, Cuvântu-n lume s-a-ntrupat Ca, prin Cuvânt, sã poatã plânge.

Mã-nchin, Pãrinte, cu credinþã,
Cãci, numai Tu, îmi dai fiinþã.

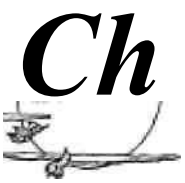

Sonetul visării

Spaimã dulce a visării
Cãlãtoare-n ochi de cerb,
Tu rupi vincla unui verb În
vârtejul disperării.

Ce stãpân proscris de ºerb,
Aplecat sub chinga zării,
ªterge lacrima-ndurării
Amãgindu-l pe efeb.

O! Nepieritoare zestre A
cuvântului pãgân, Tu
pãtrunzi, ca ºi Oreste,
Ziua, noaptea, al meu sân,
Despicând un trup de laur
Lepãdat pe þãrmul maur.

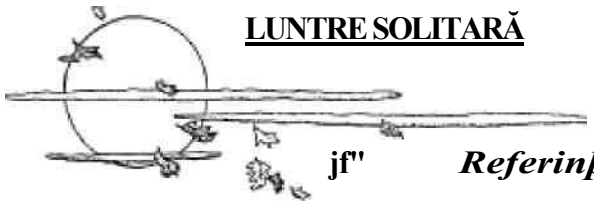

jf" *Referinþe critice*

„George Dumitru scrie o poezie ce se încadrează marii arte, de care nu te poþi apropia decât cu puterea gândului ºi a simþirii, pentru cã astfel îi poþi vulgariza înþelesul“.

(prof. Dumitru Bădescu,
în: revista ***Cuget Liber***, nr. 28-29 ianuarie 2005, Târgu-Jiu)

„Poezia lui George Dumitru în tipare fixe rămâne o *probă de foc,* o exigenþă europeană prin rigoare, ordine ºi muzicalitate, un fel de axă a libertăþii asumate ºi recucerite, o razã protectoare la negura timpului ingrat“.

(Dr. Doru V. Fometescu, în: ziarul ***Gorjeanul***, 16
ianuarie 2004, Târgu-Jiu)

„Înliniºtea nopþii, versurile sale devin ºoapte ale unor universuri încă necunoscute. George Dumitru este un poet de conºtiinþă, cu fiecare vers al său clădeºte panteonuri, trimite la realism, pune coordonate destinelor rătăcite, provoacă lumea virtuală la apropiere“.

(Alex Alexandru, în: ziarul ***Opinia***, 23-29 ianuarie
2004, Târgu-Jiu)

GEORGE DUMITRU

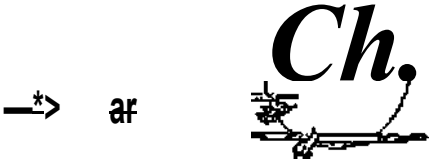

„O zi de luminã semnificã, sau ar trebui sã se întâmple aºa, o mare biruinþã a spiritului. Trãiesc ºi retrãiesc un asemenea sentiment, ori de câte ori întâlnesc în paginile ***Gorjeanului*** crâmpeie de stihuri semnate de dl. George Dumitru, apariþie neaºteptatã ºi aproape lucifericã în peisajul liricii contemporane de pe aceste meleaguri de legendã".

(Prof. George Manoniu, în: ***Gorjeanul,***
11-12 octombrie 2003)

„George Dumitru este metapoet. Aceastã calitate fundamentalã, salutarã, îl individualizeazã profund. El îºi cunoaºte rostul paradigmatic; sarcina lui e de a dizolva opacitatea obiectului dat nemijlocit ºi de a-l înãlþa la transparenþa gândirii. Arta se naºte din valenþele spiritului, din libertatea, din fantezia sa. Poezia este metaspiritualã, dar nu uitã, în cazul mai special al lui George Dumitru, sã punã în evidenþã spiritualul (ºi metaspiritualul) în forma nemijlocitã a existenþei concrete. De aici perspectiva înglobãrii artei lui George Dumitru în cadrul poesosferei".

(Ion Popescu-Brãdiceni, doctor în filologie,
în: ***Lazare, veni foras,*** Editura Napoca Star, pag. 207)

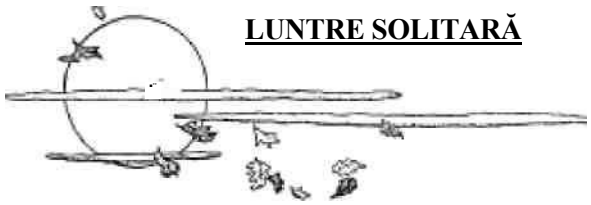

„Poetul George Dumitru este un cuvânt singuratic. Atât de singuratic încât nu poate fi rostit de îngeri. Greierii îi simt mireasma de busuioc aprins, iar ursitoarele îi cer ajutorul când trebuie să aºeze pe fruntea unui nou născut o stea răcoroasă sau un luceafăr pustiu. Cunoaºte toate graiurile înconjurătoare de parcă fiinþa domniei sale ar fi prelungirea tuturor lucrurilor despărþite de lumea asta ºi găsite de poet într-un lut pe care Dumnezeu încă nu l-a risipit printre oameni“.

(Laurian Stănchescu, scriitor, membru al U.S.R., în:
***Cuget Liber**,* nr. 28-29, ianuarie 2005, Târgu-Jiu)

„Neoclasicismul lui George Dumitru este dat de un simþ nativ al muzicalităþii, un instinct al simetriilor, de cultivare a poeziei în tehnicile exterioare, de comunicare a unor fapte antropologice fundamentale, oglindind un destin colectiv ºi un simþ al ceremonialului pe care doar culturile cu experienþă sedentară îl posedă. Pretutindeni e prezent în lirica lui acest sens ritualic al vieþii trăite încă etnografic, deci utopic, această universalitate senzorială dublată de o imaginaþie inteligibilă dincolo de etnografie, făcând din stratul popular al românilor o idee universală prin esenþă“.

(Prof. dr. Artur Silvestri, vezi: ***Lazare, veni foras**,* pag. 169)

GEORGE DUMITRU

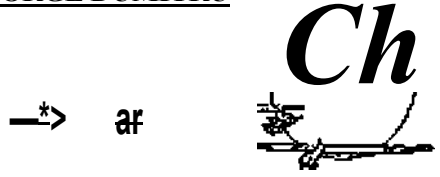

„Tradiþional(ist) cumva, conservator ceva mai mult, poemele sale vin dintr-un arhitext care ni-l aminteºte ºi pe Macedonski (George Dumitru scrie rondeluri ºi sonete), dar ºi pe un anumit Ion Pillat sau Dimitrie Ciurezu. El reînvie un topos specific, nu pe cel al Argeºului, precum superbul Pillat, ci pe cel al Dunării ºi al vechiului Romanaþi.

Un sudic, un meridional cuminþit, de nu va fi fost întotdeauna cuminte, tot atât de cuminte precum conþinuturile din ***Cuminþenia Pământului***. Sonurile acestei poezii nu sunt o singură datã memorabile“.

(lect. univ. Lazăr Popescu, doctor în filologie,
vezi: revista ***Caietele Columna***)

CUPRINS

Prefaþã 5
AªEZAREA PRINTRE CLASICI 5
RONDELURI 7
Ciclul I 7
Rondelul moralei 7
Rondelul unui caracter 8
Nu suntem aºi 9
Nãrav mai vechi… 10
„Augusta“ mediocritate 11
De numele virtuþii… 12
Rondelul unui boschetar 13
Cine pricepe vorba 14
Prea suntem singuri 15
Fãrã Hristos… 16
Rondelul spiritului urban 17
Rondelul ipocritei sorþi 18
În rãbufnirea de orgolii 19
Rondelul statuilor de bronz 20
Rondelul duplicitãþii 21
Rondelul erorii 22
Rondelul puterii 23
Rondel exclusivist 24
Rondelul sindromului acut 25
Rondelul amãgirilor 26
Cuvântul Domnului 27
Rondel inocent 28
Rondelul judecãþii 29
La judecata unui veac 30
Vremea „plicurilor moi“ 31

Rondel alegoric II 32
Ca o linie de „front“ 33
Citindu-i versul 34
„Oameni de peste timp“ 35
„În ciclul vetrelor“ 36
„Simbolul de credinþã muºatin“ 36
Scrisori de altãdatã 37
Ochiul tãu… 38
Ciclul II .....
39
Rondel incert 39
Lumea curselor de cai 40
„Fetească brunã“ sânge dac 41
Cuvintele minþii 42
N-auzi, nu vezi… 43
Rondelul unui socialist 44
Prielnic timp 45
Rondelul timpului 46
Rondelul raþional 47
Ne-ndurãtor, mã judec 48
Serafic cod 49
Se-aude zvon 50
„La Sâmbãta de Sus“ 51
Rondel robotic 52
Rondelul lunii mai 53
Rondel profetic 54
Rondel marin 55
Rondelul cercului 56
Rondelul literei 57
Rondelul vremii 58
Rondelul morii de grâne ºi poezie 59
Rondel în decembrie 60
Rondelul podului de casã 61
Rondel autumnal 62

Rondel polimorf 63
Rondel aprioric 64
Rondel proemial 65
Rondel rubensian 66
Rondel de toamnã 67
Rondel alegoric 68
Rondel pentru vers ºi cuvinte 69
Aleg o rimã, scriu un vers 70
Ciclul III 71
Rondelul vadului 71
Rondelul vasului 72
Ce „cuvios“ îndemn 73
Rondelul graþiei… 74
Dã-mi valea Acor 75
Uºori ca fructul sec 76
Lacida orhidee 77
Rondelul cãrþii 78
Prietenilor mei tipografi 78
Fãgãduinþa ploii 79
Iscând un joc 80
Am luat-o razna 81
Rondelul luminilor polare 82
Rondelul harului 83
Rondelul zborului 84
Rondelul nopþii de granit 85
Rondelul podului de peste Jii 86
Rondelul florilor de gheaþã 87
La casa cu balconul roz 88
Treceam timid… 89
Rondelul credinþei 90
Rondelul viului deces 91
„În ochiul poftei sale“ 92
Rondelul nopþii de galã 93

Ciclul IV 94
Rondelul curcanului 94
Rondelul scorpiei 95
Rondelul pupezei 96
Rondelul sitarilor 97
Rondelul berzelor 98
Rondelul vrãbiilor 99
Rondelul cuibului 100
Rondelul puiului de rândunicã 101
Rondelul fluturilor 102
Rondelul melcului 103
Rondelul motanului 104
Rondelul cocoºului 105
Pe nume, Fulger… 106
Ce suntem oare… 107
Rondelul transuman 108
SONETE .....
109
Ciclul I .....
109
Sonetul amãgirii 109
Ce vreme, Doamne 110
Sonet electoral 111
Un timp damnat 112
Sonet solitar 113
Un timp absurd 114
Sonetul firii pãmânteºti 115
Aruncarea pietrei 116
Nu pregeta 117
O lume cu haiduci 118
Spre-acel meleag 119
În Altis coroane de regi 120
Asemeni timp 121
Ciclul II 122
La Þebea 122

Sonetul toamnei 123
La judecãþile de pace 124
Tiranul demon 125
Eroilor olimpiadelor antice 125
Sonet baroc 126
Amiezi de bronz 127
Odihna pietrei 128
Ca un strigãt 129
Sonet autumnal 130
Sonetul þãrmului 131
Sonet în septembrie 132
Sonet în lagunã 133
Sonetul florilor 134
Sonet pentru Bobiþã 135
Sonetul ideii 136
Sonetul cuibului 137
Privešte florile 138
Îmbrãþiºarea clipei 139
La nuci 140
La Brãdiceni 141
Mã trag din zei 142
Materne luturi 143
Semeþul turn 144
Sonetul lacrimei 145
Sonetul salciei 146
La Tine, Doamne 147
Sonetul integralei 148
Sonet 149
Sonet hermeneutic 150
Închinare 151
Sonetul visãrii 152
Referinþe critice 153